

8340

DE
NOMINIBUS LO SUFFIXI OPE
FORMATIS.

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

AB AMPLISSIMO

ORDINE PHILOSOPHORUM LIPSIENSI

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

GODOFREDUS FRIDERICUS ALY

SAXO-BORUSSUS.

EX LIBRIS
J. MAI

15. NOV. 1990

BEROLINI

TYPIS EXPRESSIT GUSTAVUS SCHADE (OTTO FRANCKE)

MDCCLXXIII.

CONSPECTUS RERUM TRACTATARUM.

	pag.
Praemittenda. § 1.	1

CAPUT I.

De primitivis disputatur. §§ 2—6.

A. $\iota\omicron\varsigma$	2
B. $\delta\iota\omicron\varsigma$	4
C. $\epsilon\omicron\varsigma$	5
D. suffixum obscuratum est	5
E. $\sigma\iota\omicron\varsigma$	6

CAPUT II.

De derivatis agitur. §§ 7—38.

A. $\iota\omicron\varsigma$ merum affigitur. §§ 7—22	7
a) ad themata in consonas	7
1. nulla mutatione	7
2. eliditur aliquid	10
b) ad themata in vocales	11
1. ad α	11
α . α eliditur	11
β . $\alpha\iota\omicron\varsigma$	12
$\alpha\alpha$. $\alpha\iota\omicron\varsigma$ ad them. in $\omicron$	14
$\beta\beta$. $\alpha\iota\omicron\varsigma$ ad alias stirpes	15
$\gamma\gamma$. $\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$	15
$\delta\delta$. $\iota\mu\alpha\iota\omicron\varsigma$	18
2. ad $\omicron$	18
α . $\omicron$ eliditur	18
β . $\omicron\iota\omicron\varsigma$	22
3. ad ι	22
4. ad υ	23
5. ad ω	24

	pag.
B. <i>ιο-ς</i> cum aliis aut suffixis aut elementis conjunctum: §§ 23—29 . . .	25
1. <i>διο-ς</i>	25
a) <i>α-διο-ς</i>	28
b) <i>ι-διο-ς</i>	28
2. <i>λιο-ς</i>	28
3. <i>σιο-ς</i>	29
4. <i>τηρ-ιο-ς</i>	31
5. <i>σμιο-ς</i> et <i>μιο-ς</i>	32
C. <i>ειο-ς, εο-ς, ηιο-ς</i> . §§ 30—38	33
1. <i>ειο-ς</i> adjungitur	33
a) ad themata in <i>ο</i>	33
b) ad alias stirpes	33
2. <i>εο-ς</i>	36
a) ad themata in <i>ο</i>	36
b) ad alias stirpes	36
c) cum aliis aut suffixis aut elementis conjunctum	37
α. <i>α-εο-ς</i>	37
β. <i>δεο-ς</i>	40
γ. <i>νεο-ς</i>	40
δ. reliqua	40
3. <i>ηιο-ς</i>	41

PRAEMITTENDA.

§ 1.

Videtur mihi primum, quibus terminis disputationem meam circumscribendam putaverim, exponendum. Et hoc quidem mihi proposueram, ut quae usquam nomina *io* suffixo formata interpretandi praebent difficultatem colligerem eaque fundamentis, quae doctissimi jecerunt viri, firmissimis nisus illustrare auderem. Quae vero de suffixorum vi ac significatione exstant quaestiones, eas tractare plane supersedi; satis erit ad sonos et formas, quaecunque in hanc quaestionem ceciderint, explicanda paululum attulisse. At non omnia quae *io* suffixo formantur nomina sum complexus eaque haud pauca omisi: et nomina dico, quae neutrum profitentur genus, de quibus maximam partem Schwabius in libro, quem de deminutivis scripsit, optime disseruit, et quae feminino generi addicta in *-ia*. *-in*. *-ea*. *-en* terminantur. Nec vero patronymica, gentilicia reliquaque nomina quae vocamus propria attigi; quodsi fecissem, vererbar, ne justos fines egressura fuisset commentatio.

Restat igitur, ut nomina in *-io-ς*, *-αio-ς*, *-εio-ς*, *-εο-ς* κτῆ. exeuntia interpretari conemur, quod quidem fieri non potuit, nisi in diligentia niteremur ingenique acumine virorum doctissimorum. Ac primum quidem laudandi sunt, qui universe de nominum formatione disputaverunt: Boppius (Vergl. Grammat. 3 III et Sanskr. Gr. 4) et Schleicher (Compend. 3); deinde qui Graecae solius linguae eandem grammaticae partem tractaverunt: imprimis Lobeckius (in prolegomenis et elementis pathologiae idemque in paralipomenis grammaticae Graecae et in notis, quas ad Phrynichum atque ad

floruit: formantur enim ja suffixi ope — cui *ιο* Graecum respondet quam maxime — apud Indos et gerundia et participia necessitatis et nomina quae vocamus appellativa, quorum similitudines in omnibus linguis exstant consanguineis; inprimis participium illud necessitatis saepe servatum est. Quo pertinent complura quae supra attuli linguae Graecae nomina, ut *ἄγ-ιο-ς*, quocum in Sanscrita lingua *jāg'-ja-s*, etiam vim si spectamus, optime convenit: valet enim idem quod venerandus, sacer. At saepius tamen apud Indos tantum vetus ista participii significatio retenta est, apud ceteros nil nisi forma. Placet igitur, ut ex linguis quas appellamus Indogermanicis hujus formationis afferantur exempla:

ex Sanscrita *jōg'-ja-s* (jungendus, a rad. *jug'*), *guh'-ja-s* (occu- lendus, rad. *guh*), *pak'-ja-s* (coquendus, rad. *pak'*), *vâk'-ja-m* (oratio, a rad. *vak'*), *vid-jâ* (scientia, rad. *vid*) aliaque multa; ex Bactrorum lingua, quam Zend vocamus, *mair-ya-*(mortifer, a rad. *mar*), *vair-ya-* (optabilis, rad. *var*); ex lingua Latina *ex-im-ius* (quod Boppius V. G. III p. 341 *eximendus* significare censet), *gen-ius*, *pluv-ius*; ex Gotorum *anda-nêm-ja-*, nom. *andanêms* (accipiendus, a rad. *nam*), *bruk-ja-*, nom. *bruks* (utilis, rad. *bruk*), *un-kvêth-ja-*, nom. *unkvêths* (infandus, a rad. *kvath*); ex Lituorum sermone *žod-ja-*, nom. *žod-i-s* (verbum, a rad. *žad*), *vê-ja-s* (ventus, rad. *va*), *kel-ja-*, nom. *kel-i-s* (via, rad. *kel*); ex lingua Palaeo-Slovenica *lūži* ex *lūg-jū* (mentitor, a rad. *lūg*), *zor-ja* (splendor, rad. *zar*); ex Keltarum denique lingua *guide* (precatio, e litera ex *ja* orta), alia permulta, quae vid. apud Boppium V. G. III p. 341 squ. Skt. Grammat. p. 367 et Schleicherum Comp. p. 375 squ.

B. *διο-ς* radicibus affigitur.

§ 3.

ἀπο-σπά-διο-ς (a rad. *σπα*), *σιά-διο-ς* Hom. (rad. *σια*), *ἀνιο-σπα-δίη* H. (sc. *μάχη*), *σιά-διο-ς* (plerumque *σιά-διο-ν*¹⁾, stadium, a rad. *σια*), *δι-*, *ἐκ-*, *καλλι-*, *πεντα-* κτέ., * *παν-σύ-διο-ς παν-συ-δίη* H. (rad. *συ*, de quo Curtius p. 578), *σχέ-διο-ς* (rad. *σεχ*),

¹⁾ Dorienses *σπά-διο-ν* (Ahrensius Dor. p. 109) dicebant, quod Curtius p. 255. 649 recte ad rad. *σια* refert.

ἀνιο-σχε-δίη H. (sc. *μάχη*), *ἐκ-τά-διο-ς* H. (rad. *τα*, de quo cf. Curtium p. 204), *ἀμ-φά-διο-ς* H. (rad. *φα*, Curtius p. 278), *προ-φθά-διο-ς* Nonn. (ad *φθά-νω* spectat, de quo vid. Curtium p. 574), *φθί-διο-ς* (ad *φθί-νω* refero).

Haec adjectiva huc rettulerunt Boppius l. l. p. 343 atque imprimis Curtius de nominum formatione p. 7. 61 et Grundz. p. 577 sequ., qui rectissime δ litteram ex j spirantis vi ac natura ducit, ante quam saepius parasitica quadam ratione δ procreetur. Errat sane Benfeyus *Wurzel-Lex.* I p. 54 et qui eum secutus est Leo Meyer II p. 385, qui ad *tja* Sanscritum suffixum confugerunt, qua de re infra disputabitur, si nomina in *α-διο-ς* et *ι-διο-ς* terminata perlustrabimus (§§ 23. 24).

C. εο-ς ad radices annectitur.

§ 4.

ἔλ-εο-ς H. (misericordia), *ἐλ-εό-ς* H. (mensa), *ἦλ-εό-ς* H. (ad rad. *ἄλ* recte refert Curtius p. 509), *θέλ-εο-ς* Aesch. (cf. *θέλ-ω*), *ἄ-*, *κεν-εό-ς* H. (quocum *çûnja-s* Sanscritum adj. comparat Curtius p. 140), *κολ-εό-ς* et *κουλ-εό-ς* H. (saepe neutrum profitetur genus), *μέλ-εο-ς* H. (*μάταιος* Aristarchus, de quo vid. Curtium p. 307), *σιερ-εό-ς* H. (Curtius p. 201).

εο-ς terminatio ex *ja* suffixo est orta, de quorum elementorum condicione optime disputavit Curtius p. 554 sequ. Cur Meyer II p. 401 aja aliquod suffixum inter *ja* et *εο* statuendum esse censeat, non intelligo. Hoc suffixum, de quo disputatur, plane diversum esse ab illo secundario, de quo postea erit disputatio (§ 33 sequ.), liquet, quoniam in his quae attulimus vocibus *εο-ς* continuo ex *ja* est ortum, illud secundarium ex *ειο-ς*.

D. Suffixum obscuratum est.

§ 5.

ἄλλο-ς Aeol. (pro *ἦλ-εό-ς*, Ahrensius Aeol. p. 57), *βυσσό-ς* H. (ex *βυθjo-ς*, Curtius p. 432), *ἄ-*, *δισσό-ς* seu *διπτό-ς*, *διξό-ς* Ion. (ex *δφι-εjo-ς* ducit Curtius p. 224, ex *διχ-jo-ς* Joh. Schmidtus in *K. Z.* XVI p. 437, cui propter *Jadis* dialecti formam assentior), *κᾶλό-ς* H. (quocum Curtius p. 134 *kal-ja-s* Sanser., *καλλά* Dor.,

Καλλίμαχος comparat; vid. etiam Ahrensium Dor. p. 102 et Brugmanum l. l. p. 120), *κέννο-ς* Aeol., *κεινό-ς* Hom. Ion., *κενό-ς* Att. (ex *κεν-jo-ς*; vid. in § 4 *κεν-εό-ς*), *λισσό-ς* H. (ex *λι-jo-ς*, Curtius p. 343), *μέσσο-ς* H. et *μέσο-ς* H. (ex *μεθ-jo-ς*, quocum *madh-ja-s* consentit, Curtius p. 310), *πεζό-ς* H. (ex *πεθ-ιο-ς*, Curtius p. 565), *πελλό-ς* seu *πελό-ς* (fortasse ex *πελ-jo-ς*, sed Curtius p. 254 *πελλό-ς* describit), *ροῖζο-ς* H. et *ροῖβδο-ς* (illud Curtius p. 594 ex *ροι-jo-ς*, hoc ex *ροιF-jo-ς* repetit), *σιέννο-ς* Aeol., *σιεινό-ς* Ion., *σιενό-ς* Att. (ex *σιεν-jo-ς*, Curtius p. 201), *σιερό-ς* Aeol. (ex *στερ-jo-ς*, Curtius p. 210), *τρισσό-ς* seu *τριτός-*, *τριξό-ς* Ion. (vid. quae de *δισσό-ς* κιλ. supra exposui), *χοῖρο-ς* H. (ex *χορσ-ιο-ς* repetit Curtius p. 191 et in Sanscrita *ghṛsh-vi-s* a rad. *ghars* comparat), *χρῦσό-ς* H. (ex *χρυν-jo-ς* ortum esse ratus Curtius p. 193 *hir-ana-m*, *hir-ajja-m* a rad. *ghar* in Sanscrita confert).

Difficiliora sunt explicatu, sed quae huc pertinere videntur:

μαζό-ς H., *ῥζο-ς* H., *πενια-*, *πεσσό-ς* H.

Hujus vero classis quae sunt propria, ex assimilationis quam vocamus legibus sunt repetenda, qua de re vid. Curtium p. 615. 617. 621; satis erit de dialectis pauca monuisse. Aeoles enim (Ahrensium l. l. p. 49 squ.) consonarum geminationem, quae ex assimilationis lege consequitur, semper retinuerunt; reliqui autem Graeci altera consonarum omissa syllabam produxere antecedentem, qua de re optime disseruit Brugmanus in Stud. IV inde ab p. 59; Attici denique productionem istam neglexerunt.

E. *σιο-ς* radicibus adjungitur.

§ 6.

ἄξιο-ς H. (a rad. *ἀγ*, de quo conferas Curtium p. 162 et Pottium Et. F. II 2 p. 335), *ἀν-*, *ἀντι-* H., *ἀπ-*, *ἐπ-*, *κατ-*, *ἄρ-σιο-ς* Hes. (aptus, quod ad rad. *ἀρ*, unde *ἀρ-αρ-ί-σκω*, refero), *ἀν-* H. Soph. (non aptus, hostilis), *μεν-ἀρ-σιο-ς* Soph. (sublimis, fortasse ad *αἶρω* pertinet), *δεξιό-ς* H. (rad. *δεκ*, Curtius p. 129. 221), *ἀμφι-*, *δια-*, *ἐν-* H., *ἐπι-* H., *περι-* H., *ὑπερ-*, *ὑπο-*, *κάρ-σιο-ς* Hes. (*πλάγιος*, quod ad *κάρ* spectare videtur), *ἐγ-* Thuk. (transversus, obliquus), *ἐπι-* H. (pronus, quocum cf. Iliadis II v. 392 *ἐπὶ κάρ*; ceterum vid. Duentzerum in K. Z. XIII p. 8 squ.),

δια-πρῦ-σιο-ς H. (ad rad. περ, unde περ-ά-ω, recte refert Curtius p. 563. 668)¹⁾.

Haec primitiva *σιο* suffixo facta me primum invenisse opinor, nisi forte jam Curtius illud spectavit, quum diceret p. 592: ἄξιος, ὑπόψιος, γνήσιος, anxius adjectiva multo facilius („viel eher“) Sanscritis adjectivis necessitatis in *tja* respondere, quam adjectiva in *διο-ς*. Qua brevi annotatione nisus primitiva ista Graeca in *σιο-ς* cum Sanscritis adjectivis in *tja* comparare ausim, ut *i-tja-s* (eundus), *kr-tja-s* (faciendus), *bhr-tja-s* (ferendus), *çru-tja-s* (audien- dus), de quibus vid. Boppium Skr. Gr. p. 368. 373 et L. Meyerum II p. 385. *Tja* suffixum Sanscritum ex linguae Graecae legibus in *σιο* transiit; ceterum vim significandi ut spectemus, apparet ean- dem prorsus rationem inter nomina illa in *ιο-ς*, de quibus supra (§ 2) dixi, et haec in *σιο-ς* intercedere. Reliquiae tantum sunt formationis, quae apud Indos longe propagata est, eaeque veterem necessitatis significationem omnino omiserunt. Accedit, quod nomina ista in *σιο-ς* vix alio modo possunt explicari.

Caput II.

DE NOMINIBUS QUAE VOCAMUS DERIVATIS IO SUFFIXO FACTIS AGITUR.

A. *io* suffixum merum affigitur.

a) ad themata in consonas exeuntia

1. nulla alia mutatione, nisi quae ex elementorum pathologia- ut Lobeckiano verbo utar — consequitur.

§ 7.

ἀγών-ιο-ς, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, ἀηδόν-ιο-ς, αἰ-γυπ-ιός-ς H., αἰδοῖο-ς H. (αἰδοσ-), αἰθέρ-ιο-ς, αἰών-ιο-ς, ἄλ-ιο-ς H., ἐν-, εἰν- H. ἐφ-, παρ-, ἀνακτόρ-ιο-ς H., ἀνθράκ-ιο-ς, ἄξόν-ιο-ς, ἐπ-, ὑπ-, ἀπαιτηνός-

¹⁾ An vero eodem pertinent δ-ίψιο-ς Soph. (βεβλαμμένος, apud schol. Apoll. Rhod. IV, 14) et πολυ-δ-ίψιος Hom. (βλαβερός Strabo VIII p. 371), quae ad rad. ἵπ, ἵπ-τ-ομαι spectare suspicatur Curtius p. 604?

ιο-ς Anecd., ἄρειο-ς (Ἀρεσ-)¹⁾, ἀρμάτ-ιο-ς, ὑπ-ασπίδ-ιο-ς H.,
 ασιεῖο-ς (ἄσιεF¹), προ- ὑπερ-, ἀσιέρ-ιο-ς, ἀνχέν-ιο-ς H., δι-, ἐν-,
 ἐπ-, παρ-, ὑπ-, ἀφρηνιό-ς H. (ἀφρηνεσ-)²⁾, βασίλειο-ς (βασιλεF¹), ἀλ-
 φρεσί-βοιο-ς H. (βοF¹), δεκά-, δωδεκά-, ἐκατόμ- H., τεσσαρά- H.
 κτιέ., βοσκάδ-ιο-ς Nic., περι-βραχιόν-ιο-ς, βρῦχ-ιο-ς, περι-, ὑπο-,
 ὄμο-γάστρ-ιο-ς (γαστερ-), γερούσιο-ς (γεροντ-), δαιμόν-ιο-ς H., κατα-
 δάνειο-ς (δανεσ-), ἐθελούσιο-ς (ἐθελοντ-), ἔξ-εικάδ-ιο-ι Hes., ἐκού-
 σιο-ς (έκοντ-), ἄ-, unde ἀκούσιο-ς, ἐλειο-ς (έλεσ-), ἐπιούσιο-ς
 (ἐπιοντ-)³⁾ Nov. Test., ἐπιβλεφαρίδ-ιο-ς Synes., ἐρκεῖο-ς s. ἐρκειο-ς
 H. (έρκεσ-), εἰτιο-ς (εἰτεσ-), ἐπ-, προ-, μακρ-, εὐτείχεο-ς (εὐτειχεσ-)⁴⁾,
 ἡγεμόν-ιο-ς, ἡθάδ-ιο-ς Oppr., ἡθεῖο-ς H. (ἡθεσ-), ὄμ-, ὄμ-ηλικ-ιο-ς
 ἡμάτ-ιο-ς Π., παν-, ἡόν-ιο-ς seu ἡόν-ιο-ς, ἡοῖο-ς H. (ἡφοσ-, atque
 inde ex productionis suppletoriae lege⁵⁾ ἡῖο-ς, προσ-, ὑπ-, ἡώιο-ς Ap.
 Rhod.; metathesi autem quam dicimus quantitativa ex ἡοῖος apud Atti-
 cos ἑῖο-ς existit), θανμάσιο-ς (θανματ-), θεμίστ-ιο-ς, ἄ- H., θέρειο-ς
 (θερεσ-), κακο-, κήδειο-ς Π. (κηδεσ-), unde κήδεο-ς H., ἐπι-, ἄ-κῆρ-
 ιο-ς H. (a κῆρ, cor), ἄ-κῆρ-ιο-ς H. (a κῆρ, mors), ἐπι-, κήτειο-ς
 (κητεσ-), περι-κίον-ιο-ς, κνεφαῖο-ς (κνεφασ-), ἀκρο-, συγ-κονιάδ-ιο-ς
 Hes., κτήν-ιο-ς (κτηνεσ-), κνλίκ-ιο-ς, κνπρίδ-ιο-ς, Anth., λειμών-
 ιο-ς, λέοντ-ιο-ς, ληίδ-ιο-ς, λιμέν-ιο-ς, ἐλ-, μακάρ-ιο-ς, τρισ-, ἐπι- μῆν-
 ιο-ς, νου-, ὄμο-μήτρ-ιο-ς, (μητερ-), μνημόν-ιο-ς, νάϊο-ς Dor., νήιο-ς
 H. (a ναF¹, nom. ναῖς), ἐπι-, νεοτήσιο-ς (νεοτητ-), νύκτ-ιο-ς, μεσο-,
 ὄμφάκ-ιο-ς, ὄνειδειο-ς H. (ὄνειδεσ-), ὄρειο-ς (ὄρεσ-) Callim., οὐρειο-ς
 Ion., ὄρνίθ-ιο-ς, παρ-ουάτ-ιο-ς, ὑπ-, οὐθάτ-ιο-ς, παιών-ιο-ς, πάτρ-
 ιο-ς (πατερ-), ὄμο-, πελάγειο-ς Aristot. (πελαγεσ-), πελώρ-ιο-ς H.,
 πνευμάτ-ιο-ς, ἐμπύδ-ιο-ς, ἐπι-, ποιμέν-ιο-ς, προίκ-ιο-ς, ὑπο-πνθ-
 μέν-ιο-ς, σκῦτειο-ς (σκυτεσ-), σιαφίδ-ιο-ς Hippr., σιημόν-ιο-ς, τέ-
 γειο-ς (τεγεσ-), unde τέγειο-ς H., τέλειο-ς H. (τελεσ-), unde τέλειο-ς,
 ἄ-, ἀπο-, ἡμι-, προ- κτιέ., τερμόν-ιο-ς, τροπίδ-ιο-ς, παρ-υδάτ-ιο-ς,

¹⁾ De ἀρήιο-ς similibusque vocabulis in ηιο-ς, quae a nominibus in con-
 sonas terminatis descendunt, postea (§ 37 squ.) disputabitur.

²⁾ Conferas γαστερ-, ὄμο-γάστρ-ιο-ς, μητερ-, ὄμο-μήτρ-ιο-ς.

³⁾ De quo L. Meyer K. Z. VII p. 401 squ.

⁴⁾ De ἐν-τειχεο-ς, τέγειο-ς, τέλειο-ς similibusque vocabulis cf. § 33.

⁵⁾ De quo vid. Brugmanum l. l. p. 170 squ. ἡῖος enim ex * ἡφοῖος eodem
 modo, quo ἡῖος ex * ἡφόος, βεβαῖωτ- ex * βεβαφότ-, videtur ducendum.

φιλοτήσιο-ς H. (φιλοτητ-), φοινίκ-ιο-ς, φρατόρ-ιο-ς, φώρ-ιο-ς, χαρί-
σιο-ς Call. (χαριτ-), χειμάδ-ιο-ς, χείρ-ιο-ς, ὑπο- H., χελιδόν-ιο-ς,
χερμάδ-ιο-ς, χήν-ιο-ς, χθόν-ιο-ς, ἔγ-, ἔπι- H., κατα- H., μεια-, ὑπο-,
χών-ιο-ς, ἐν-ώπ-ιο-ς, ἔξ-, ἔξ-ωμίδ-ιο-ς, ἔπ-.

§ 8

Omnia haec nomina ad primitiva certissime possunt referri, quod non idem cadit in alia nonnulla, quae tamen in istorum numero videntur habenda:

ἀλίγκ-ιο-ς H., ἐν- H., ἄρμόν-ιο-ς (* ἄρμον-), ἐν-, παν-, πολυ-,
γεραϊό-ς H. (quocum *gára-s* Sanser. confert Curtius p. 167), δῖο-ς
H. (ex *διF-ιο-ς*, de quo cf. Curtium p. 222, Meyerum II p. 441),
ἐν- H., εὐ-, ὑπ-ευ- (aliter Brugmanus l. l. p. 170), ἐπιτήδειο-ς
(fortasse ab *ἐπιτηδές* adverbio), ἄν-, atque inde *ἐπιτήδεο-ς*¹⁾ (Cur-
tius p. 205), ἐν-έρειο-ς (ab * *ἔρεσ-*, Lobeckius parall. p. 247), θα-
μειό-ς H. (a * *θαμεσ-*, unde *θαμέες*), ἄ-κάρδ-ιο-ς (cf. *hrd-* Sanser.,
cord- Lat., *hairt-* Got.), ἔγ-, δια-, εὐ-, θρασυ- H., θρεο-, κατα-,
ταλα-, χαλκεο-, λεπαῖο-ς (ex * *λεπασ-*, exstat solum *λεπατ-*),
νύχ-ιο-ς (insolentius ex * *νύξ-ιο-ς*, *νύκτ-ιο-ς* formatum, de quo
Curtius p. 662), ἐν- H., παν- H., ὀθνεῖο-ς- (ab *ἔθνες-* fortasse),
ἄ-πειρέσιο-ς H. et ἄ-περείσιο-ς H. (quae L. Meyer II p. 442 ad
πειρατ-, Curtius p. 256. 597 ad *πέρας* referunt, Brugmanus p. 118
ex *ἄπερ(F)εντιος* illud, hoc ex *ἄπερFε(ν)τιος*, Duentzer in *Fleckeiseni*
Ann. vol. 95 p. 356 ex transmutatione quantitatis repetunt), πυγού-
σιο-ς (* *πυγοντ-*), ταρφειός H. (a * *ταρφες-*, unde *ταρφέες*, quocum
conferas *θαμειό-ς*).

Iam de universa hujus classis formatione pauca sunt exponenda. Et lex quidem ea est, ut *ιο* suffixum ad stirpes in consonas exeuntes nulla mutatione adjungatur; quae si in spirantem aliquam vel in *τ* explosivam litteram terminantur, spirantes ex notissima illa Graecae linguae lege exploduntur, *τ* vero a plerisque Graecis in *σ* spirantem mutatur i vocalis finitimae opera ac vi. Accedit, quod

¹⁾ *ἐπιτάδιο-ς* Byzantii Tiberii temporibus (Ahrensius Dor. p. 164) ex * *ἐπιταδῖο-ς* duco; conferas *Λύκηνος* Dor. ex *Λύκειο-ς*, *πέληα* ex *πέλεια* et similia, qua de re postea (§ 38).

in vocibus nonnullis in *o* syncope quae dicitur existit; videas *ὄμο-πάτρ-ιο-ς* ex *πατερ- κτλ.*

Restat, ut quae in linguis respondent consanguineis nomina afferam: in Sanscrita *div-ja-s* (*div-*, coelum), *çun-ja-s* (*çun-*, canis), *pitṛ-ja-s* (quod eodem modo, quo *πάτρ-ιο-ς* ex *πατερ-*, ex *pitar-* est debilitatum), *hṛd-ja-s* (*hṛd-*, cor), *jaças-ja-s* (*jaças-*, gloria); ex Vedis autem, antiquissimis illis Indogermanorum monumentis, voces nobis sunt traditae, in quibus non minus quam in Graecis *j* semi-vocalis in *i* vocalem transiit, de quo vid. Benfeyum *Vollst. Sanscr. Gr.* p. 52 et *Sâma-Vêda* p. LIII. squ., L. Meyerum II p. 440: *namas-ia-s* (venerandus, a *namas-*), *juç-ia-s* (*aptus*, a *juç*) aliaque; in lingua Zendica *viç-ja-* (a *viç*, vicus); in Latina *patr-iu-s* (quocum conferas *pitṛ-ja-s* et *πάτρ-ιο-ς*), *e-greg-iu-s*, *reg-iu-s*, *lenon-iu-s*, *praetor-iu-s*, alia quae vid. apud Schleicherum p. 379 squ. In ceteris linguis *ja* suffixum ad stirpes in consonas non affigitur.

2. Thematis aliqua pars ante *io* suffixum eliditur.

§ 9.

ὕπο-βένθ'-ιο-ς (*βενθες-*), *ὄμο-γέν'-ιο-ς* Dion. (*γενες-*), seu *ὄμό-γνιο-ς* Aristoph., *εὐγέν'-ιο-ς* Hes., *δοῦρ'-ιο-ς* (*δουρατ-*), *ὄμο-έθν'-ιο-ς* Phot. (*έθνες-*), *θάλπ'-ιο-ς* (*θαλπες-*), *ἐπι-κήδ'-ιο-ς* Aeli. (*κηδες-*), *ἐπι-κράν'-ιο-ς* (*κρανες-*), *μετα-κύμ'-ιο-ς* Eur. (*κυματ-*), *κύρ'-ιο-ς* Aesch. (*κυρες-*)¹⁾, *ὑπερ-νέφ'-ιο-ς* schol. II. (*νεφες-*), *πελάγ'-ιο-ς* Soph. (*πελαγες-*), *πλήσμ'-ιο-ς* Plut. (*πλησματ-*), *ἐπι-σίν'-ιο-ς* (*έπισινες-*), *σπίδ'-ιο-ς* Aesch. (*σπιδες-*), *περι-στήθ'-ιο-ς* (*στηθες-*), *ἐντείχ'-ιο-ς* (*τειχες-*), *ἐπι-*, *τεμέν'-ιο-ς* Soph. (*τεμενες-*), *τέρμ'-ιο-ς* (*τερματ-*).

Quo accedunt nomina aliquot quae vocamus propria:

Ἐπι-φάν'-ιο-ς (*έπιφανες-*), *Εὐ-γέν-ιο-ς* (*εὐγενες-*), *Εὐ-σέβ'-ιο-ς* (*εὐσεβες-*) κτλ.

Hujusmodi formationes a nullo viro docto video commemoratas Lobeckio exceptis, qui *paralipp* p. 246 de istis adjectivis nonnulla disputat. Obstant autem ei quam supra (§ 8) attuli legi eoque mirum non est, quod apud Homerum nullum ejusmodi adjectivum

¹⁾ De quo Pottius *Et. F.* II 2. p. 375 sequ. et Curtius p. 150.

invenitur, apud tragicos poëtas nonnulla, pleraque apud posteros auctores eaque saepius cum praepositionibus conjuncta, quare ista composita propter vocabuli amplitudinem syllabae finalis jacturam fecisse opinor, reliqua vero falsam esse analogiam secuta. At non carent similitudinibus: conferas enim nomina in *-ιδιο-ς* et *-ικο-ς* et *-ιτης*, quae fere omnia inferioris sunt Graecitatis propria, ut *ἐντιειχ' -ί-διο-ς* (*τειχεσ-*), *σιηθ' -ί-διο-ν* (*σιηθεσ-*), *ἀνθ' -ι-κό-ς* (*ἀνθεσ-*; similia vid. apud Budenzium Suff. *κος* p. 24 squ.) *ἐπι-σφελ' -ί-ιης* (*σφελας-*), *σακο-δεσμ' -ί-ιης* (*δεσματ-*, de quo vid. Buehlerum Suff. *ιης* p. 9 sequ.), permulta alia.

b) ad themata in vocales terminata.

1. ad stirpes in *a* seu *η*.

α. Vocalis finalis ante *ιο* suffixum eliditur.

§ 10.

αἰθρ-ιο-ς, *δυς-*, *ὑπ-*, *αἴσ-ιο-ς* H., *ἀν-*, *ἐν-*, *ἔξ-* H., *κατ-*, *παρ-* H., *ὑπερ-άκρ-ιο-ς*, *ἄκτ-ιο-ς*, *ἐπ-*, *μεσ-*, *παρ-*, *ἀλλ-ιο-ς*, *ἀφροδίσι-ο-ς* (*Ἀφροδίτη*), *ἐμβάφ-ιο-ς*, *βόρε-ιο-ς* (*Βορέα-*), *ὑπερ-*, *βούλ-ιο-ς*, *γαλήν-ιο-ς*, *γενέθλ-ιο-ς*, *ἐγ-γών-ιο-ς* (**γωνη-*), *ἔξα-*, *ἐν-*, *ἴσο-*, *ὄρθο-κίε-*, *δεσπώσι-ο-ς* (*δεσποια-*), *δίψ-ιο-ς*, *πολυ-* H. (sed cf. § 6 annotat.), *έόρτ-ιο-ς*, *έσχάρ-ιο-ς*, *ἐπ-*, *ἡμέρ-ιο-ς*, *δυς-*, *ἐφ-* H., *καθ-*, *παν-* H., *θαλάσσ-ιο-ς* H., *παρα-*, *περι-κνήμ-ιο-ς*, *ἐγ-κώμ-ιο-ς*, *λόχμ-ιο-ς* Anth., *ἀμφι-μήτρ-ιο-ς* Hipp., *σκοιο-μήν-ιο-ς* H., *μαινόλ-ιο-ς*, *ἐπι-ναύσι-ο-ς* (*ναυτα-*), *περι-* (*περι-ναύτι-ιο-ς* Diod. Sic.), *ἐπι-νίκ-ιο-ς*, *νόμ-ιο-ς*, *νυμφ-ιο-ς* H., *νύμφ-ιο-ς*, *φιλο-*, *ὄμπν-ιο-ς*, *ταλα-πέιρ-ιο-ς* (de quo Curtius p. 256, Leo Meyer II p. 456), *μεσο-πλεύρ-ιο-ς*, *μετα-ποίν-ιο-ς*, *πυρῶν-ιο-ς*, *ἀκρο-τελεύτ-ιο-ς*, *τίμ-ιο-ς* H., *ἐπι-τίτθ-ιο-ς*, *τόμ-ιο-ς*, *ἐπι-τραπέζ-ιο-ς*, *δια-τρούγ-ιο-ς* H. (ad *τρούγη* recte refert Meyer loco supra laudato), *ἐπι-φάτν-ιο-ς* Hes., *φθόρ-ιο-ς*, *φράτρ-ιο-ς*, *ἐμ-φύλ-ιο-ς*, *ἐπ-*, *χαραδρ-ιό-ς*, *χνό-ϊο-ς*, *ἐγ-χώρ-ιο-ς*, *ἐπι-*, *ὠλέν-ιο-ς*, *ἐπ-*, *ὑπ-*, *ὠρ-ιο-ς* H., *ἀ-*, *παν-α-* H., *μινν-* Nonn.

Quam analogiam sequuntur haec ab adverbis in *α* derivata:

κρύφ-ιο-ς (*κρύφα*), *λάθρ-ιο-ς* (*λάθρα*). *-ιο* suffixum si ad stirpes in vocales terminatas adjungitur, ea lege fieri solet, ut extrema stirpis littera vocalis elidatur, quod quidem in omnes

linguas quadrat Indogermanicas, solis thematibus in $\hat{a}$ exceptis, quorum littera finalis apud Graecos quidem gravior est quam quae possit suffixi insequentis vi exstingui; quare plerumque α littera cum io suffixo in $-αιος$ coalescit, de quo postea videbimus. At nonnunquam etiam α seu η ante io exploditur, ut supra exemplis probavimus, id quod cum linguae Latinae ratione optime convenit: conferas nox-iu-s (noxā), crassi-ven-iu-s (vena), sublic-iu-s (sublica) aliaque, quae vid. apud Meyerum II p. 455. Eodem pertinent ἀρχ-ι-κό-ς (ἀρχή), νυμφ-ι-κό-ς (νύμφη), ἀκν-ί-της (ἀκνή) alia per multa, quae inveniuntur apud Budenzium et Buehlerum II. II.

β . α seu η finalis cum io suffixo in $-αιος$ coalescit.

§ 11.

ἀγελα-ῖο-ς H., ἀγορα-ῖο-ς, ἀγνια-ῖο-ς, ἀελλα-ῖο-ς, ἀκμα-ῖο-ς, ἀκρα-ῖο-ς, ἀκτα-ῖο-ς, ἀλκα-ῖο-ς, ἀλμα-ῖο-ς, ἀλωα-ῖο-ς, ἀμαξα-ῖο-ς, ἀμοιβα-ῖο-ς, ἀναγκα-ῖο-ς H., ἀρα-ῖο-ς, ἀραχνα-ῖο-ς, ἀρουρα-ῖο-ς, ἀρχα-ῖο-ς, ἀσιραπα-ῖο-ς, βία-ιο-ς H., βολα-ῖο-ς, προ-, συμ-, βοῦρα-ῖο-ς, βουλα-ῖο-ς, ἀπό-γα-ιο-ς¹⁾, ἔγ-, ἐννοσί- H., ἐπί-, εὔ-, ἰσό-, καϊά-, μελάγ-, μεσό-, ὑπό-, γαληνα-ῖο-ς, γεννα-ῖο-ς H., γίνα-ιο-ς H., γωνια-ῖο-ς, ἀχρο-, δεκατα-ῖο-ς (α δεκάτη sc. ἡμέρα)²⁾, τρις-και-κιέ., δευτερα-ῖο-ς, δίκαι-ιο-ς H., ὄρθο-, φιλο-, δοχα-ῖο-ς, δομα-ῖο-ς, δραγμα-ῖο-ς, ἑβδομα-ῖο-ς, ἔδρα-ῖο-ς, εἰρηνα-ῖο-ς, ἑκατομβα-ῖο-ς, ἐναια-ῖο-ς, ἑορτα-ῖο-ς, ἐπι πόλα-ιο-ς, ἔρμα-ῖο-ς (Ἐρμῆς), εἴνα-ῖο-ς, ἐν- H., ὄμ-, θαλαμα-ῖο-ς, θηκα-ῖο-ς, θυρα-ῖο-ς, κεφαλα-ῖο-ς, κλοπα-ῖο-ς, κοιτα-ῖο-ς, κορυφα-ῖο-ς, κοτυλα-ῖο-ς, τετρακιέ., κραδια-ῖο-ς Synes. (pro * καρδια-ῖο-ς), κρηνα-ῖο-ς H., ληθα-ῖο-ς, λιμνα-ῖο-ς, λογμα-ῖο-ς, λυγα-ῖο-ς, μελισσα-ῖο-ς Nicand., τετραμνα-ῖο-ς, τρι-κιέ., μοιρα-ῖο-ς, ναπα-ῖο-ς, νησσα-ῖο-ς, νικα-ῖο-ς Nonn., νομαδια-ῖο-ς, νομα-ῖο-ς, νυμφα-ῖο-ς, ὄμφα-ῖο-ς, παν- H., ὄργια-ῖο-ς, ὄρφνα-ῖο-ς, οὔς-, οὔρα-ῖο-ς H., ἐπ-, παλαιστα-ῖο-ς,

¹⁾ Fortasse hue spectat γά-ῖο-ς Dor. Aesch. Suppl. 806 ed. Well. Epich. ex Ahrensii (Dor. p. 130) conjectura et γῆ-ῖο-ς Ion. Anth., quae ad γα-, γῆ refero, Brugmanus p. 145 ad γαF, γαῖ-s. Ceterum cf. Curtium p. 167 et Lobeckium element. I p. 449. Insolentius sunt formata ἀπό-γειο-ς et similia, de quibus videas § 31.

²⁾ Quod idem in ceteris quae a numeralibus descendunt evenit.

τρι-, πεμπια-ῖο-ς H., πεντηκοστια ῖο-ς, πειτρα-ῖο-ς H., πηγα-ῖο-ς, ποينا-ῖο-ς, πομπα-ῖο-ς, πορφυρα-ῖο-ς (quod reprobatur Lobeckius ad Phryn. p. 147), ποστια-ῖο-ς, προτερα-ῖο-ς, προμνα-ῖο-ς, πυγμα-ῖο-ς, πύλα-ιο-ς, προ-, σαγηνια-ῖο-ς, σειρα-ῖο-ς, ὑπο-, σεληνια-ῖο-ς, σμυρνα-ῖο-ς, σπονδα-ῖο-ς, σιγμα-ῖο-ς, στροφα-ῖο-ς, σχολα-ῖο-ς, τελευτια-ῖο-ς, τεταρτα-ῖο-ς, τετρα-ῖο-ς, τομα-ῖο-ς, τονα-ῖο-ς, τριακοστια-ῖο-ς, τριτα-ῖο-ς, τροπα-ῖο-ς, ἀπο-, ἐπι-, προ-, τύχα-ιο-ς, ὕλα-ῖο-ς, ὕστερα-ῖο-ς, χαραδρα-ῖο-ς, χοα-ῖο-ς, χυτρα-ῖο-ς (reprobat Lob. loco supra laudato), ὠρα-ῖο-ς.

Quorum analogiam haec ab adverbis in *α* derivata sequuntur:

ἀκασκα-ῖο-ς (ἀκασκα), ἀντα-ῖο-ς (ἀντα), ἀτρεμα-ῖο-ς (ἀτρέμα), εἰκα-ῖο-ς (εἰκῆ), ἐξαπινα-ῖο-ς (ἐξαπίνα), ἦκα-ῖο-ς Hes. (ἦκα), ἦρεμα-ῖο-ς (ἦρέμα), κρυφα-ῖο-ς (κρύφα), λαθρα-ῖο-ς (λάθρα), ἀντι-περα-ῖο-ς H. (πέρα); quo fortasse pertinet κρατα-ῖο-ς H. (κάρα).

Unde *α* litteram finalem multo saepius retineri quam explodi apparet, quod quidem mirandum non est, quoniam *α* vocali plurima inest vis.

De adjectivis in *-αιο-ς* qua solet diligentia disputat Lobeckius parall. p. 319 squ. et in parergis ad Phryn. p. 541 sequi. Ahrensius autem Aeol. p. 187 nos docet Boeotos ex dialecti consuetudine *ηο-ς* terminationem pro *-αιος* usurpasse, ut ex *Θειβῆο-ς*, *Ἰσμενιῆο-ς*, *Καλλιῆο-ς*, *Ταναγραῆο-ς*, *Φελατιῆο-ς κτέ.* pro *Θειβαῖο-ς κιλ.* elucet, id quod ex vocalium commutatione, quae gentis illius vel maxime erat propria, videtur repetendum, qua de re Ahrensius l. l.

Nec vero *αιο-ς* terminatio solum ex *α* finali et *ιο* suffixo est orta, sed parasitica quadam ratione propagata etiam ad stirpes in *ο* aliasque se applicuit cum aliisque et suffixis et elementis se conjunxit. Quare placet hoc loco de istis quas attigi formis disputari. Ac primum quidem de *αιο-ς* terminatione ad themata in *ο* affixa erit quaestio; deinde quibus aliis stirpibus *αιο-ς* adjungatur, videbimus; tertio denique loco de *ιαιο-ς* et *μιαιο-ς* disputabitur suffixis, quippe quae cum *αιο-ς* artissime cohaereant.

αα. -αιο-ς ad themata in ο affigitur.

§ 12.

ἀμολγ-αῖο-ς, ἀσὺλ-αῖο-ς, βουκ-αῖο-ς Nicand., γάλλαῖο-ς Rhian., δείλ-αιο-ς, τρις-, δεπαστρ-αῖο-ς, δρομ-αῖο-ς, ἐρεμν-αῖο-ς, ἐρημ-αῖο-ς, ἐρνῦρ-αῖο-ς, εἰκτι-αῖο-ς, ἥσυχ-αῖο-ς, θουρ-αῖο-ς, ἰσ-αῖο-ς, κεραμ-αῖο-ς (de quo vid. Lobeckium ad Phryn. p. 147), κηπ-αῖο-ς, κισῶ-αῖο-ς, κολουρ-αῖο-ς, λακκ-αῖο-ς, λην-αῖο-ς, λιν-αῖο-ς (reprobat Lobeckius loco jam laudato), λοχ-αῖο-ς, λυχν-αῖο-ς, μεδιμν-αῖο-ς, νησ-αῖο-ς, νομ-αῖο-ς, νωι-αῖο-ς, ὀδ-αῖο-ς H., ὄρι-αῖο-ς, παππ-αῖο-ς, πεδι-αῖο-ς, πελλ-αῖο-ς Hes., πελιδν-αῖο-ς Hes., σησαμ-αῖο-ς, σκοτ-αῖο-ς, συμποσι-αῖο-ς, συρμ-αῖο-ς, τροχ-αῖο-ς, χερσ-αῖ-ος, χορτ-αῖο-ς.

Quibus exemplis probatur αιο-ς terminationem, quae ex α thematum finali et ex ιο suffixo erat orta, non antiquis quidem temporibus — nam apud Homerum ὀδ-αῖο-ς solum inveni —, sed quasi senescente jam lingua fines suos esse egressam et in suffixorum numerum receptam ad stirpes in ο — id quod haud difficile est explicatu — saepius translata. Constat enim inter omnes, qui in linguarum natura ac ratione intuenda sunt versati, linguas ad unam omnes ad paupertatem et caliginem a pristina abundantia et perspicuitate esse delapsas. Quo factum est, ut suffixorum quoque vis magis magisque sit obscurata et attenuata. Quid igitur mirum, quod homines, quum non jam vetera quibus nomina formata aut derivata essent suffixa perspicerent, a pristinis adjectivis nova adjectiva ducere conarentur eaque potissimum eligerent suffixa, quibus vel maxima inesset vis ac robur. Ita factum est, ut, Graecam imprimis linguam si spectamus, extremis linguae temporibus amplissima inveniamus suffixa, quod quidem linguarum legibus non obstat, immo convenit, quia inde, quantum suffixorum vis temporis atque usus opera sit imminuta, apparet. Et haec Graecae linguae condicio tam saepe nobis in hac commentatione occurret, ut vix operae pretium sit, exempla proferre. Sufficit adjectivorum quae senescente jam lingua laetissime florebant silvam commemorasse: adjectiva dico in -ιδιο-ς, -τηριο-ς, -αλεο-ς, -ικο-ς, -τιχο-ς, -φο-ς, -ιτη-ς κτέ., quo pertinent ex lingua Latina nomina in. -âceus, -ârius, -îcius, -tîcius squ., quae omnia recentioris sunt

fabricae, ut deminutiva ista innumerabilia, quae Homeri quidem temporibus omnino non exstiterunt, postea vero — περιελλομένων ἐνιαυτῶν — quam maxime sunt volgata, omittam. Sed haec hactenus; jam ad αιος revertamur. Et tractaverunt nonnulla, quae huc pertinent, Lobeckius paralipp. p. 319 squ. nec non Buehler suff. της p. 38, qui et ipse hanc formationem explicare studuit idque, ut opinor, minus recte.

Addenda videntur pauca, quare ad αιος potissimum in adjectivis formandis confugerit lingua. Hoc inde repeto, quod αιος terminatio ex α finali et ιο suffixo orta usitatissima erat; initium vero ab iis vocibus videtur captum, quae quamquam in ο exeunt, feminino generi sunt addictae, quare jam apud Homerum legitur ὀδ-αῖο-ς.

Jam vero transeamus ad

ββ. αιος ad alia themata affixum.

§ 13.

ἀπην-αῖο-ς (ἀπηνεσ-), διεσι-αῖο-ς (διεσι-), ἐκτρωματ-αῖο-ς, ἰκμ-αῖο-ς (ab ἰκμαδ-, cf. Curtium p. 131), λεχ-αῖο-ς (λεχεσ-), πηχυ-αῖο-ς, δι-, τρι- κιλ., πελαγ-αῖο-ς Paus. (πελαγεσ-), ὑμέν-αῖο-ς H., ἄν-, φρενι-αῖο-ς Hipp.

Quo accedunt nonnulla, quae ab adverbiiis descendunt:

δην-αῖο-ς H. (δῆν), μάτ-αῖο-ς (μάτην), παν-, ῥαγδ-αῖο-ς (ῥάγδην), σταδ-αῖο-ς (στάδην, de quo Lob. ad Phryn. p. 552), χυδ-αῖο-ς (χύδην).

Hanc in classem idem cadit, quod supra (§ 12) exposui; de εσ syllaba ante suffixum elisa conferas § 9.

γγ. -ι-αῖο-ς ad quamvis stirpem adjungitur.

§ 14.

ἀκαρ-ι-αῖο-ς (ἀκαρεσ-), ἀμαξ-ι-αῖο-ς (ἀμαξα-), ἀμαρ-ι-αῖο-ς Theoph. (ἀμαρα-), ἀμυχ-ι-αῖο-ς (ἀμυχα-), ἀνεμ-ι-αῖο-ς (ἀνεμο-), βροντ-ι-αῖο-ς (βροντα-), βωμ-ι-αῖο-ς (βωμο-), προ-γαμ-ι-αῖο-ς (γαμο-), δακτυλ-ι-αῖο-ς (δακτυλο-), δορατ-ι-αῖο-ς, δραχμ-ι-αῖο-ς (δραχμα-), τετρα- κιλ., ἐνιαυσι-αῖο-ς (ἐνιαυτο-), ἐρεβινθ-ι-αῖο-ς (ἐρεβινθο-), ἥπατ-ι-αῖο-ς, ἦτρ-ι-αῖο-ς (ἦτρο-), ζων-ι-αῖο-ς (ζωνα-),

καμιν-ι-αῖο-ς (καμινο-), κεγχρ-ι-αῖο-ς (κεγχρο-), κεραμ-ι-αῖο-ς (κεραμο-, reprobat Lob. ad Phryn. p. 147), κιναιδ-ι-αῖο-ς (κιναιδο-), κληρονομ-ι-αῖο-ς (κληρονομο-), κλοπ-ι-αῖο-ς (κλοπο-), κνημ-ι-αῖο-ς (κνημα-), κολοσσ-ι-αῖο-ς (κολοσσο-), κοτυλ-ι-αῖο-ς (κοτυλα-), κροταφ-ι-αῖο-ς (κροταφο-), κυαμ-ι-αῖο-ς (κυαμο-), λυχν-ι-αῖο-ς (λυχνο-), ὑπομαστ-ι-αῖο-ς (μασιο-, quod addubitat Lob. ad Phryn. p. 557 scribitque pro ὑπο-μασθ-ι-αῖο-ς: ὑπομασθ-ι-διο-ς, de quo Duentzer in K. Z. XIII p. 5), μετωπ-ι-αῖο-ς (μετωπο-), μην-ι-αῖο-ς, δι-, δατα-, κτέ., μηρ-ι-αῖο-ς (μηρο-), μνα-ι-αῖο-ς (μνᾶ, de quo Lob. l. l. p. 554), ἕξα-, δεκα- κτέ., μοιρ-ι-αῖο-ς (μοιρα-), τεταρτη-μορ-ι-αῖο-ς (μορο-), ναματ-ι-αῖο-ς, νεφρ-ι-αῖο-ς (νεφρο-), νωτ-ι-αῖο-ς (νωτο-), κατα- (de quo Duentzer loco supra laudato), ὀβολ-ι-αῖο-ς (ὀβολο-), ἡμιωβολ-ι-αῖο-ς, ὀροβ-ι-αῖο-ς (ὀροβο-), παλαισι-ι-αῖο-ς seu παλαστ-ι-αῖο-ς (παλαισθη-), πλεθρ-ι-αῖο-ς (πλεθρο-), πηχυ-ι-αῖο-ς (πηχυ-, de quo Lob. l. l. p. 543), ποδ-ι-αῖο-ς, δι-, τρι-, ἡμι- κιλ., πυγον- seu πυγων-ι-αῖο-ς, σελην-ι-αῖο-ς (σεληνα-), σκοι-ι-αῖο-ς (σκοιο-), σπιθαμ-ι-αῖο-ς (σπιθαμα-), δι- κτέ., σιεφαν-ι-αῖο-ς (σιεφανο-), στηθ-ι-αῖο-ς (στηθεσ-), σιγμ-ι-αῖο-ς (σιγμα-), δι-, συνθηματ-ι-αῖο-ς, ταλαντ-ι-αῖο-ς (ταλαντο-), τρι-, τελματ-ι-αῖο-ς, διχο-τομ-ι-αῖο-ς (τομα-), ιον-ι-αῖο-ς (ιονα-), ἡμι-, τραχλ-ι-αῖο-ς (τραχλο-), φρεατ-ι-αῖο-ς, χρυσ-ι-αῖο-ς (χρυσο-), ὦμ-ι-αῖο-ς (ὦμο-), ἐπ- (de quo Duentzer l. l.), ὦρ-ι-αῖο-ς (ὦρα-).

Quo accedit

κρυφ-ι-αῖο-ς (κρύφα).

Est igitur ι-αῖο-ς terminatio valde usitata, non autem antiquorum temporum, sed mediae potius et infimae Graecitatis propria. Disputaverunt de ιαίο-ς imprimis Lobeckius ea qua solet subtilitate in elementis pathologiae I p. 457 squ. idemque ad Phryn. p. 541 squ. p. 555, Pottius Et. Forsch. II 1. p. 499, Regnierus traité p. 166, Buehler της p. 39, Duentzer K. Z. XIII p. 5.

De formatione quidem hoc dicendum est ι-αῖο-ς terminationem plerumque ad stirpes in ο adjungi, deinde ad α, tertio loco ad consonas et ι. υ vocales. Et Lobeckius quidem ll. ll. censuit hanc terminationem primum a mensura, pretio, corporis partibus significandis incepisse, deinde vero ι litteram, quippe quae promptissima fuisset in omni derivandi ratione adjutrix, pleonasmo quo-

dam latius esse propagatam; in compositis autem Graecos — scilicet ut operosiores vitarent flexuram — ad primitiva esse regressos, quare adjectiva in *ιαιο-ς* non recepissent praepositiones. Quam opinionem impugnavit Duentzer l. l. idque suo jure, quia *κατα-νωτ-ι-αϊο-ς* aliaque certissime sunt tradita. Quo accedit, quod difficilius mihi videtur de nominibus, quae media et infima florebant Graecitate, regulam aliquam pro certissima statuere, quoniam illis temporibus Graeci non jam linguae suae leges et rationem satis perceptas habebant; quo etiam illud spectare videtur, quod poëtae nonnulli, ut Nicander, Oppianus, alii *ι* vocalem, eorum quae tractamus adjectivorum maxime propriam, omittunt eoque *δραχμ-αϊο-ς*, *νωτ-αϊο-ς* pro *δραχμ-ι-αϊο-ς*, *νωτ-ι-αϊο-ς* *πιέ*. usurpant.

Jam vero in *ιαϊο-ς* terminationis originem videtur inquirendum. Duas de *ιαιος* opiniones proposuit Pottius: primum *ιαιο-ς* *ιο* suffixo dupliciter ad themata adjuncto ortum esse suspicatur, dein vero — cum Buehlero — *ιαιος* ex *ια* feminini generis suffixo et *ιο* repetit consociatis; et inveniuntur re vera substantiva nonnulla in *ια*, a quibus adjectiva in *ιαιο-ς* videntur ducta. Sic a *κληρονομία*, *κιναιδία*, *διχοτομία*: *κληρονομια-ϊο-ς*, *κιναιδία-ϊο-ς*, *διχοτομια-ϊο-ς*. At non valet haec opinio ad universam istam in *ιαιο-ς* formationem explicandam. Equidem *ι-αιο-ς* describendum ratus *αιο-ς* ex falsa illa analogia, de qua supra (§ 12) exposui, repeto: est *αιος* terminatio ista usitatissima, quae a thematibus in *α* ad quamvis stirpem adrepsit — hederae ceterisque herbis parasitis simillima. *ι* vero litteram ad themata refero eandemque esse opinor, quam in *ι-διο-ς*, *ι-θεο-ς*, *ι-δευ-ς*, *ι-δη-ς*, *ι-κο-ς*, *ι-μο-ς*, *ι-τη-ς* suffixis nec non in *ι-ζω* verbali aliqua terminatione usitatissima. Quodsi ante has quas attuli terminationes ultima cujusvis thematis littera vocalis — *υ* sola excepta — nec non interdum *ες* et *ας* suffixa eliduntur, hanc Graecae linguae legem statuere ausim: solet in lingua Graeca ante quodvis suffixum ultima thematis vocalis in *ι* extenuari litteram, quippe quae ut infirmissima ad stirpem cum suffixo connectendam aptissima sit visa; eamque analogiam themata in consonas secuta sunt.

δδ. -ιμ-αιο-ς.

§ 15.

αγχον-ιμ-αῖο-ς (ἀγχονα-), ἀρπαγ-ιμ-αῖο-ς (ἀρπάγ-ι-μο-ς), ἀπο-
βολ-ιμ-αῖο-ς, ἐκ- (ἐκ-βύλ-ι-μο-ς), ἐμ-, ἵπο-, ἐνεχυρ-ιμ-αῖο-ς (ἐν-
εχυρο-), ἐξορισμαῖο-ς Hes. (exul), ἐνχολ-ιμ-αῖο-ς (ἐνχολα-), θνησ-
vel θνηξ-ιμ-αῖο-ς, κλειψ-ιμ-αῖο-ς, κλοπ-ιμ-αῖο-ς (κλοπα-), νεκρ-ιμ-αῖο-ς
(νεκρο-), ὀβολ-ιμ-αῖο-ς (ὀβολο-), ὀνυχ-ιμ-αῖο-ς, προικ-ιμ-αῖο-ς, πυγον-
ιμ-αῖο-ς, ἀπο-στολ-ιμ-αῖο-ς (στολα-), ἐπι- Demosth., συλλογ-ιμ-αῖο-ς
(συλλογα-), τραχηλ-ιμ-αῖο-ς (τραχηλο-), τροφ-ιμ-αῖο-ς (τρόφ-ι-μο-ς),
φθορ-ιμ-αῖο-ς (φθόρ-ι-μο-ς).

Quo pertinent:

κρυφ-ιμ-αῖο-ς (κρύφα), et λαθρ-ιμ-αῖο-ς (λάθρα).

De his vid. Lobeckium ad Phryn. p. 550. 558, Regnierum traité
p. 167, quorum uterque ιμ-αῖο-ς ex ι-μο-ς repetit. Namque adjec-
tivum in ιμαιο-ς nullum invenitur, cuius non primitivum in ιμο-ς
aut exstet aut exstare possit. Recte Lobeckius. Addendum, quod
ιμ-αιο-ς terminatio eodem modo ex ιμο-ς, quo αιο-ς ex ο thematum
finali est orta; deinde quod adjectiva in ιμαῖος recentioris sunt
Graecitatis, apud veteres raro.

Sed haec de αιο-ς haecenus.

2. ad themata in ο.

α. Vocalis finalis ante ιο suffixum eliditur.

§ 16.

ἄγν-ιο-ς, ἄγρ-ιο-ς H., ἐπ-, ἄθλ-ιο-ς, δυς-, τρις-, αἰζή-ιο-ς H.,
αἰμύλ-ιο-ς H.; ἀκηράσιο-ς H. (ἀκηρατο-), ἀλλότρ-ιο-ς H. (*ἀλλοτερο-),
unde ἀλλότερό-ς Aeol. (Ahrensius p. 56), ἀμβρόσιο-ς (ἀμβροτο-),
ὑπ-ηνέμ-ιο-ς (ἀνεμο-), ἄρθμ-ιο-ς H., ἀν-, ἀρίθμ-ιο-ς, ἐν- H., προς-
ἀρκι-ιο-ς, ὑπ-, ἀχύρμ-ιο-ς, βάκχ-ιο-ς, ἐπι-βόθρ-ιο-ς, βράγγ-ιο-ς,
βρόμ-ιο-ς, βύθ-ιο-ς, ἐμ-, βώμ-ιο-ς, ἀπο-, ὄμο-, παρα-, προ-, ἐγ-
γάμ-ιο-ς, γελοί-ιο-ς H.¹⁾, γομφ-ίο-ς, γόν-ιο-ς, δακτύλ-ιο-ς, χρυσσο-,
ἀπο- δάσμ-ιο-ς, δέσμ-ιο-ς, ἀ-, δευτέρ-ιο-ς, δῆμ-ιο-ς H., ἐν-, ἐπι-

¹⁾ De hac voce ceterisque in -οῖος infra (§ 18) fusius disputabitur.

Η., μετα- Η., παν- Η., διάρ-ιο-ς, ἐν-, ἐπι- Η., δόλ-ιο-ς Η., ἐπι-
 δόρπ-ιο-ς, μετα- Η., προς-, ποι- Η., δούλ-ιο-ς Η., δόχμ-ιο-ς Η.,
 ἐλάφ-ιο-ς, ἐλευθέρ-ιο-ς, φιλ-, ἐμπύρ-ιο-ς, ἐνεχύρ-ιο-ς, ἐνιαύσι-ο-ς
 Η. (ἐνιαυτο-), κατ-, ἐσπέρ-ιο-ς Η., ἐσχάτ-ιο-ς, ἐταίρ-ιο-ς, ἐτεροῖο-ς
 Dion. Η., ξεφύρ-ιο-ς, ζόφ-ιο-ς, ζύγ-ιο-ς, βου-, συ-, ὑπο-, ἡσύχ-ιο-ς
 Η., θαλάμ-ιο-ς, ἐπι-, ἐπι-θανάτ-ιο-ς, θε-ῖο-ς Η. (θεο-), θεμέλ-ιο-ς,
 θέσμ-ιο-ς, ἄ-, προ-, θούρ-ιο-ς Η., ἀπο- θύμ-ιο-ς Η., ἐν- Η., κατ-
 Η., ἱππηλάσι-ο-ς (ἱππηλατι-), ἱππ-ιο-ς, ἐφ-, ἰσθμ-ιο-ς, καθάρ-ιο-ς,
 καιρ-ιο-ς Η., ἄ-, ἀπο-, ἐπι-, παρα-, κάρπ-ιο-ς Η., ἐπι-κάρπ-ιο-ς,
 κέδρ-ιο-ς, κεράμ-ιο-ς, κεραύν-ιο-ς, κεριτόμ-ιο-ς Η., κλάρ-ιο-ς, κλόπ-ιο-ς,
 δυς-κοίλ-ιο-ς, ἐγ-, ἐν-, ὑπο-κόλπ-ιο-ς, κόπρ-ιο-ς, κόσμ-ιο-ς, ἄ-, προ-,
 κύνκλ-ιο-ς, ἐγ-, ἐγ-κώμ-ιο-ς, λάλ-ιο-ς, λαχάν-ιο-ς, ληκύθ-ιο-ς, λόγ-
 ιο-ς, λοίγ-ιο-ς Η., λοίσθ-ιο-ς Η., λόχ-ιο-ς, μετα-μάζ-ιο-ς Η., ὑπο-,
 μειλίχ-ιο-ς, μεσσάτ-ιο-ς Call., μέτρ-ιο-ς, unde μέτερό-ς Aeol. (cf.
 Ahr. l. supra l.), ἐπι-μάστ-ιο-ς, μίσθ-ιο-ς, ἐμ-, ἐπι-, μοίχ-ιο-ς, μόσχ-
 ιο-ς, μον-ιώ-ς, μούν-ιο-ς Jon., μόρ-ιο-ς, μύχ-ιο-ς, προ-νά-ῖο-ς (ναο-),
 προ-νή-ῖο-ς Herod., νειάτ-ιο-ς Man. (νεατο-), νεῖο-ς Η. et νειό-ς Η. (ex
 νεF-ιο de νεFo, νεός recte ducit Brugmanus l. l. p. 139 confertque op-
 timate navas, navja-s Sanscr., nauja-s Lituan., niu-ji-s Got.), νεριέρ-ιο-ς,
 νηθύμ-ιο-ς, χεῖρό-νήσ-ιο-ς, νότ-ιο-ς Η., ἐν-, ὑπερ-, νυκτέρ-ιο-ς, ξέν-
 ιο-ς¹) Att., ξείν-ιο-ς Η. Ion., ξήν-ιο-ς Dor., ξένν-ιο-ς Lesb. Aeol., ὄδ-
 ιο-ς, ἐν-, ἐν- Η., ἐπ-, εἰς-, ἐπ-εξ-, ἐφ-, παρ-, οἶκ-ιο-ς, παν-, οἰκούρ-ιο-ς,
 δικόρ-ιο-ς Pind., ὄλβ-ιο-ς Η., ἄν-, παν-, πολυ-, τρις-, ὀμαίμ-ιο-ς,
 ἐπι-οίν-ιο-ς, παρ-, ὀλέθρ-ιο-ς Η., ἡμι- ὀλ-ιο-ς, ὀλο-ῖο-ς, (ὀλοο-),
 ὀλοῖ-ῖο-ς Greg. Naz., ὄμβρ-ιο-ς, ὀμοῖ-ῖο-ς Η., ὀμφάλ-ιο-ς, ἐπ- Η.,
 ἐν-ὀπλ-ιο-ς, ὄρθ-ιο-ς, Η., φιλ-, ὄρθρ-ιο-ς, ἐπ-, ὄρ-ιο-ς, ὄμ-, ὀμούρ-
 ιο-ς Ion., μεθ-ύρ-ιο-ς, ὑπερ-, ὄρκ-ιο-ς, ψευδ-, οὐλ-ιο-ς Η., οὐράν-
 ιο-ς, ἐν-, ἐπ- Η., ὑπ- Η., οὐρ-ιο-ς (ventus secundus), παρθέν-ιο-ς
 Η., πατρωνύμ-ιο-ς (ἄνωνύμ-ιο-ς Fest.), ἐκ-πάτ-ιο-ς, βαθυ-πέδ-ιο-ς,
 πενθέρ-ιο-ς, ὑπο-πλάκ-ιο-ς Η. (sub Placo monte situs), πλάν-ιο-ς,
 πλόκ-ιο-ς, πλούσι-ο-ς (πλουτο-), βαθυ-, μεγα-, παμ-, πολέμ-ιο-ς, ἐμ-,
 προ-, πόντ-ιο-ς, δια-, παρα-, ὑπερ-, πτολιπόρθ-ιο-ς Η., ποστη-μόρ-
 ιο-ς, ποτάμ-ιο-ς, μεσο-, πᾶρα-, πράσ-ιο-ς, ῥόδ-ιο-ς, φοινικο-, ῥόθ-

¹) ξέννος Aeol., ξήνο-ς Dor., ξῆνο-ς Η., ξένο-ς Att. ex ξεν-Fo ortum esse docet Brugmanus p. 97. Errat Ahrensus Aeol. p. 55.

ιο-ς¹⁾ Η., ἀλι-ρ-, παλι-ρ- Η., πολυ-ρ-, ἐπι-σίτ-ιο-ς, σκότ-ιο-ς Η., σπόδ-ιο-ς, στράτ-ιο-ς, στρούθ-ιο-ς, σφονδύλ-ιο-ς Η., ἐπι-σφύρ-ιο-ς, περι-, ἐπι-ταλάρ-ιο-ς ταρτάρ-ιο-ς, ὑπο- Η., τάρ-ιο-ς, ἐν-, ἐπι-, ἐκ-τόπ-ιο-ς, ἐν-, ἐπι-ιράγ-ιο-ς, τίμβ-ιο-ς, ἐπι-, περι-, ὑάλ-ιο-ς, ὑέτ-ιο-ς, ὑπάτ-ιο-ς, ἐν-ὑπν-ιο-ς Η., ὑσιάτ-ιο-ς Η., φίλ-ιο-ς, φοίν-ιο-ς Η., φόν-ιο-ς, χόλ-ιο-ς, χρόν-ιο-ς, ἄει-, βραχυ-, ἐπι-, μακρο-, ὀλιγο-, πολυ-, ψάμμ-ιο-ς, ὑπ-ωρόφ-ιο-ς Η., ὦν-ιο-ς¹⁾).

§ 17.

Quam analogiam videntur secuta nonnulla quae ab adverbis descendunt adjectiva:

ὀπίσθ-ιο-ς (ὀπισθε), ὄψ-ιο-ς (ὄψε), πρόσθ-ιο-ς (πρόσθε), ἐμ-

Eodemque pertinent adjectiva quorum primitiva in ο evanuerunt: γυλί-ο-ς (quocum Benfeyus Wurz. Lex. II p. 292 γαῦλο-ς et gól-a-s Sanscr. recte comparat), ἔν-ιο-ι (quod ad ana, Sanscritum aliquod pronomen, pertinere videtur, de quo Curtius p. 289, Boppius Skr. Gr. p. 177), ἄ-ζήμ-ιο-ς (*ζήμο-), ἐν-ἤριτ-ιο-ς (*ἤριτο-), ὀσσάτ-ιο-ς, ὀσάτ-ιο-ς, ιοσσάτ-ιο-ς, ιοσάτ-ιο-ς (ab *ὀσσατο-, *ιοσσατο- sunt ducta, ut ab ὕσιατος: ὑσιάτ-ιο-ς, de quo cf. Pottium Et. F. II 2. p. 873), χεμέρ-ιο-ς Η. (δυς-χεμέρ-ο-ς Curtius p. 190) aliaque fortasse complura.

Quod ο illa finalis tam saepe eliditur, lex ea, quam supra (§ 10) attuli, optime probatur, quod quidem non solum in linguam Graecam, verum etiam in omnes quae exstant Indogermanorum linguas quadrat. Sexcenta inveniuntur exempla, sufficiunt pauca: in Sanscrita dhan-ja-s (dives, a dhana-), mukh-ja-s (egregius, a mukha-), agr-ja-s (optimus, ab agra-), dhâum-ja-s (Dhumae filius, a dhûma) nec non in Vedarum dialecto açv-ia-s (ab açva-, equus), mart-ia-s (a marta-, homo), sūr-ia-s (sol, a sura); in lingua Zendica nmân-ya- (a nmâna-, domus), gaith-ya- (a gaitha-, terra), haom-ya- (ab haoma-); in lingua Latina lud-ius (ludus), lucr-ius (lucrum), faecin-ius (faecinum), Flav-ius (flavus); in Gotorum dialecto ragin-ja-, nom. ragineis (a ragina-, consilium), haîrd-ja-, nom. haîrdeis (a haîrda-, grex). reik-ja-, nom. reiki (a reika-, potens);

¹⁾ Leo Meyer II p. 401 ῥόθ-ιο-ς in primitivorum habet numero, itemque ὦν-ιο-ς.

in ling. Lituanica sen-ja-, nom. sen-i-s (a sena, sen-ex), jūd-ja-, nom. jūd-i-s (a jūda, niger); in Palaeo-Slovenica orilī (ex oril-jū ab orilū, aquila), večer-ja (a večerū, vesper), permulta alia, quae vid. apud Schleicherum Comp. p. 379 squ. et Boppium III p. 344 sequ.

De Graecae quidem linguae formatione nihil fere monendum, nisi quod Dorienses ex dialecti consuetudine τ explosivam non, ut ceteri Graeci, in σ spirantem mutavere eamque ob causam ἐνιαύτιο-ς, πλούτιο-ς κτέ. dixerunt, de quo Ahrensius Dor. p. 60. —

Unum restat, de quo licet dubitari, nomina dico in οἶος, de quibus proximo paragrapho exponendum erit.

§ 18.

Et inveniuntur in οἶος terminata haec:

αἰδοῖο-ς (ab Eustathio, nescimus unde, allatum, Lob. elem. I p. 456), γελοῖο-ς H., ἔτεροῖο-ς Dion. Hal., ὁμοῖο-ς H., ὀλοῖο-ς Procl.,

e quibus duo tantum digna sunt, in quae inquiratur, γελοῖο-ς et ὁμοῖο-ς, quae apud Homerum leguntur et illud quidem semel II. β 215, hoc saepius; ὄμοιο-ς autem apud eundem poëtam reperitur, γέλοιο-ς non item; unde unicuique quanta sit in tanta analogiae inopia quaerendi difficultas apparet. Et veterum quidem grammaticorum in eisque Lobeckii (elem. path. I p. 456), qui ad pleonasmum, ut solent, confugerunt, opinionem facile mitto. Habemus interpretes Meyerum, Pottium, Curtium. Ac Leo Meyer II. p. 458 ὁμοῖο-ς dupliciter ιο suffixo ex ὄμο- (ὄμο-, ὄμο-ιο-, ὄμοι'-ιο-) derivatum putat, dubitat de γελοῖο-ς, quod fortasse in γελώιο-ς mutandum esse suspicatur. Pottius vero Et. F. I. 2 p. 826 ambigit, Meyero assentiatur, an isti sententiae, quam postea Curtius in Stud. II p. 187 squ. accuratius expedit. Arcessit enim vir doctissimus ija¹⁾ Sanscritae linguae suffixum eodemque modo quo ij in Sanscrita ex spirante j, ex vetere illo jo suffixo ijo ac deinde ιο ducit, j spirantis vi ac natura nisus. Quae interpretatio ingenii quidem acumine non caret, caret tamen omnino analogia ex Graeca ling.

¹⁾ Eodem pertinet in ling. Palaeo-Slov. ij ex ijū-ija ortum: bož-ij ex * bog-ijū de bogū aliaque, de quibus Schleicher Comp. p. 384.

repetita, quare ija suffixum in Graec. ling. introductam, quippe quod duobus tantum exemplis, e quibus unum sit ἄπαξ εἰρημένον, nitatur, recusandum puto. Equidem Meyeri sententiam amplexus ὁμοῖο-ς ex ὁμοῖ'-ιο-ς, γελοῖο-ς ex γελοῖ'-ιο-ς repeto.

β. ο vocalis servatur et cum ιο suffixo in οιο-ς coalescit.

§ 19.

ἄλλο-ιο-ς H. (ἄλλος), δο-ιο-ί H. (quod ex δφο-ιο-, Sanser. dva-ja recte ducunt Pottius K. Z. V p. 275 et L. Meyer ib. VII p. 213, aliter Curtius p. 224. 521), εἰερο-ιο-ς, κο-ιο-ς Ion., ο-ιο-ς H., ὄ-ζο-ιο-ς Ion., ὄμο-ιο-ς seu ὄμο-ιο-ς H., ἕμο-ιο-ς Aeol., (Ahr. p. 28), ἀν-όμο-ιο-ς, παν-, παρ-, προς-, ὄππο-ιο-ς H., ὄ-πο-ιο-ς H., παντ-ο-ιο-ς, πο-ιο-ς H., πο-ιός, ιο-ιο-ς H.

Quo fortasse γέλο-ιο-ς sive γελο-ιο-ς spectat, quod ab Aeolica quadam forma (Ahrensius p. 120) γέλο-ς, γέλου duco; παρ-, ὑπερ-, φιλο-.

Quod raro tantum ο finalis cum ιο suffixo coalescit, mirandum non est. Jam exemplis, quae et ex Graeca et ex cognatis linguis attulimus, supra (§ 17) probatum est ο illam vocalem vel potius a antiquam finalem ex firma quadam lege in omnibus quae Indogermanorum exstant linguis ante ja seu ιο suffixum elidi. At Graeci tamen quo solent ingenii acumine ο vocalem servarunt interdum, quo luculentius singulas vocabulorum classes significarent: adjectiva dico a pronominum stirpibus derivata, quibus qualitatis aut quantitatis inest significatio, qua de re Pottius Et. F. I 2. p. 826. De formatione nihil dicendum, nisi quod παντ-ο-ιο-ς falsam quam vocamus sequitur analogiam.

3. ad themata in ι. Vocalis finalis ante suffixum eliditur.

§ 20.

ἀκῆσ-ιο-ς (ἄκεις), ἀλαλάξ-ιο-ς Cornut. (* ἀλάλαξις), ἄσ-ιο-ς (ἄσις), ἀσπιάσ-ιο-ς (* ἄσπασις)¹⁾, γνήσ-ιος (* γνήσις), ἐλάσ-ιο-ς (ἐλασις), δημη-ηλάσ-ιο-ς, ἐπι-δαίσ-ιο-ς Call. (* ἐπίδαισις), ἀφ-έσ-ιο-ς (ἄφεις), εὔρ-έσ-ιο-ς (εὔρεις), θῆσπ-ιο-ς (θῆσπις), ἰκῆσ-ιο-ς (* ἰκεις), καθάρσ-ιο-ς (κάθαρσις), ἄ-κ-ιο-ς (κίς), κτήσ-ιο-ς (κτῆσις), κόν-ιο-ς (κόνις), λῦσ-ιο-ς (λύσις), ὄρθώσ-ιο-ς Dion. Hal. (ὄρθωσις), ἐπ-

¹⁾ De quo Duentzer K. Z. XIII p. 9.

ὄψ-ιο-ς (ὄψις, sed cf. Curtium p. 592), κατ-, παν- H., ὑπ- H., ὄ-ιο-ς (ὄϊς), περι-πόλ-ιο-ς Strab. (πόλις), ῥύσ-ιο-ς (ῥύσις), σπάν-ιο-ς (σπάνις), σιήσ-ιο-ς Plut. (σιάσις), δι-σιάσ-ιο-ς, ἐπι- Plut., ἴσο- κτέ., τιμήσ-ιο-ς (τίμησις), ὑμνήσ-ιο-ς (ὑμνησις), φύξ-ιο-ς (φύξις).

Quo addenda haec quae ab adverbiiis ducuntur:

ἀντ-ίο-ς H. (ἀντί), ἐν- H., κατ-εν-, ὑπ-εν-, ἄρτ-ιο-ς H. (ἄρτι), ἀν-, ἡέρ-ιο-ς H. (ad * ἡερι, ἡρι, rad. us refert Curtius p. 371¹), δι-, seu ἀέρ-ιο-ς, δι-, ἦρ-ιο-ς H. (ἦρι), λέχρ-ιο-ς (λέχρι), πρώ-ιο-ς² H. (πρωῖ), προῖο-ς Aristoph.

Unde hanc classem rariorem fuisse idque inprimis apud Homerum apparet. Quin etiam minuendus fortasse est numerus ille, quippe quo nonnulla sint nomina rejecta, quae etiam alio modo possunt explicari. Sic *τιμήσιος*, *ὑμνήσιος*, *γνήσιος* ad *τιμηιό-ς*, *ὑμνηιό-ς*, * *γνηιός* (in *κασί-γνηιο-ς*) possunt referri, *ἰκέσιος* ad *ἰκέτης*, alia alio. At hoc quidem sine dubitatione affirmaverim, quamquam Leo Meyer de hac classe omnino nihil dixit, nonnulla in *ιο-ς* nomina a stirpibus in *ι* esse repetenda eaque *ι* vocali elisa facta, quod quidem mihi cum Boppio (III p. 439), qui *στήσ'-ιο-ς*, *λύσ'-ιο-ς* describit, convenit.

Singularis vero ordo est eorum quae a substantivis verbalibus in *-σις* derivantur nominum, quippe quae ad adjectiva in *-σιος*, de quibus postea (§ 26) disseram, proxime accedant.

Quae Curtius (de nom. formatione p. 18) de *σ* littera in nominibus in *-σιος* inserta affert, vereor, ne vir doctissimus nunc ipse improbet.

4. ad themata in *υ*. Vocalis finalis cum *ιο* suffixo in *υιος* coalescit.

§ 21.

* *νέκν-ιο-ς* (*νέκνς*), ἡ *νεκνία* Diod. Sic. (*νέκνια* Eustath.), * *νήδν-ιο-ς* (*νηδύς*), τὰ *νήδνια* H., *ὄμο-νηδύιος* Et. M., *πήχν-ιο-ς* (*πήχνς*), δι-, τρι-, κτέ.

1) Eodem spectat *αῦ-ρ-ιο-ν* H., quod accusativum esse recte contendit Pottius II 1. p. 494; apud Euripidem legitur *αῦριο-ς* (matutinus).

2) Sed Bekkerus pro *πρωῖον ἄπ. εἰρημ.* apud Homerum II. O 470 scribit *πρωῖν*; Brugmanus vero p. 154 *πρωῖος* de * *πρῶ-Flο-ς* ducit.

Quibus in nominibus *v* vocalis qua solet pertinacia retinetur, quod quidem etiam in Sanscritam cadere Boppius (III p. 345) recte perspexit: a ῥtu-s ducitur ῥtav-ja-s.

Difficilius sunt expeditu

μητριώ-ς et πατριώ-ς, de quibus optime disputavit Boppius III p. 358 (cf. Pottium Et. F. II 1. p. 505), qui illas formas ex παταρ-, πατρ- (quocum in lingua Zendica conferas brâtur-yê), πατρ- duxit easdemque esse cum Sanscr. pitṛvja-s demonstravit. Curtius vero si p. 253 pitṛ-vya-s cum πάτως et patruus comparat, haud scio an propter significationis communionem elementorum rationem parum habuerit.

5. ad themata in ω . Vocalis finalis retinetur eoque $\omega\iota\omicron$ -ς, $\omega\omicron$ -ς existit.

§ 22.

ἡρῶ-ς (ἦρω-), λαγῶ-ς (λαγω-), μητρῶ-ῖο-ς¹) Η. (μητρῶ-) seu μητριῶ-ς, πατριῶ-ῖο-ς¹) Η. (πατρῶ-) s. πατριῶ-ς.

Haec ad themata in ω referenda esse dixi idque et recte et falso. Re enim vera stirpes in $\omicron F$ potius statuendas esse vidit Curtius (Erläuterungen p. 52); at ita tamen ω vocalis ex $\omicron F$ productionis quae dicitur suppletoriae ope orta invaluit, ut adjectiva ista a stirpibus in ω videantur ducta.

Ad quae proxime accedit

λεχῶ-ῖο-ς, quod a λεχο*F*i- descendit.

Sed multo latius $\omega\iota\omicron$ -ς et $\omega\omicron$ -ς terminationes sunt propagatae, quod quidem falsae illi analogiae, cujus vis haud parva in linguis corrumpendis est posita, tribuo; ceterum conferas velim, quae supra (§ 12) exposui. Eo pertinent imprimis apud recentioris Graecitatis auctores eosque jam saepe christianos:

ἀνδρ-ῶ-ς Et. Gud., ἀρματ-ῶ-ς Apoll. Lex., ἀρκι-ῶ-ς Anth. (ἀρκι-), ἀστρ-ῶ-ς Synes. (ἀστρο-), ἐρυσθρ-ῶ-ς (ἐρυσθρο-), κερδ-ῶ-ς (κερδεσ-), κητ-ῶ-ς (κητεσ-), μαντ-ῶ-ς Nonn. (μαντι-), παπι-ῶ-ς (παπι-), σωματ-ῶ-ς Christ.

Haec fere ex Lobeckii elementis path. I p. 449 squ. eligenda

¹) Quae quomodo ad significationem suam pervenerint, mihi parum liquet.

putavi. Nec vero miramur formationem istam satis insolitam, quae Pottio (Et. F. II 1. p. 504) stuporem movit, si consideramus eam apud mediae et ultimae Graecitatis scriptores reperiri; quo addam formas illas saepius sine ι littera adscripta, Schaeferum ut sequamur (de quo Lob. l. supra laud.), esse usurpatas, quod idem quasi linguae senectuti vitio vertam.

Quid vero de formis in $\omega\iota\sigma$ et $\varphi\sigma$ nonnullis Homericis statuam, plane sum nescius; sunt autem

$\delta\lambda\omicron\gamma\acute{\omega}\iota\sigma$ -, $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\acute{\omega}\iota\sigma$ s. $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\eta\sigma$ -

et apud Hesiodum $\delta\lambda\acute{\omega}\iota\sigma$ (quod Brugmanus p. 162 ex * $\delta\lambda\omicron\kappa\iota\sigma$ ducit).

B. $\iota\sigma$ suffixum cum aliis aut elementis aut suffixis conjunctum affigitur.

1. $\delta\iota\sigma$ -

a) α - $\delta\iota\sigma$ -

§ 23.

$\acute{\alpha}\mu\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - Et. M., $\delta\iota\chi\theta\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - H., $\acute{\epsilon}\nu\theta\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - Hes., * $\acute{\epsilon}\nu\omega\pi\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - ($\acute{\epsilon}\nu\omega\pi\acute{\eta}$) $\acute{\epsilon}\nu\omega\pi\alpha\delta\acute{\iota}\omega\varsigma$ II., $\theta\upsilon\eta\tau\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - Herodian. ($\theta\upsilon\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$), $\kappa\lambda\epsilon\mu\mu\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - ($\kappa\lambda\epsilon\mu\mu\alpha\tau\text{-}$), $\kappa\rho\upsilon\pi\tau\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - H. ($\kappa\rho\upsilon\pi\tau\acute{\iota}\varsigma$, $\kappa\rho\acute{\upsilon}\beta\delta\alpha$), $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\omicron\varphi\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - H.¹⁾ ($\lambda\acute{\omicron}\varphi\omicron\varsigma$), $\mu\iota\gamma\delta\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - (ex * $\mu\iota\gamma\delta\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - dissimilationis quam dicimus lege, qua de re Lob. prolegg. p. 351), $\mu\iota\upsilon\upsilon\upsilon\theta\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - H., $\mu\omicron\iota\rho\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ -²⁾ Soph., $\mu\omicron\lambda\pi\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ -²⁾, $\mu\omicron\upsilon\varsigma\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ -²⁾, $\delta\omicron\rho\theta\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - ($\delta\omicron\rho\theta\acute{\iota}\varsigma$), $\delta\iota\text{-}\pi\lambda\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - ($\delta\iota\text{-}\pi\lambda\acute{\eta}$ - $\delta\iota\sigma$ - Ion., de quo Joh. Schmidtius K. Z. XVI p. 431), $\tau\rho\iota\chi\theta\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - , $\acute{\upsilon}\sigma\sigma\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - Herodi. (?), $\acute{\epsilon}\pi\text{-}$ aut $\acute{\upsilon}\pi\omega\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - Opp. ($\acute{\omega}\nu$), $\acute{\omega}\mu\acute{\alpha}$ - $\delta\iota\sigma$ - ($\acute{\omega}\mu\omicron\varsigma$), $\acute{\epsilon}\pi\text{-}$, $\kappa\alpha\tau\text{-}$ H.

Hac de formatione magna est inter viros doctissimos dissensio. Et de δ consona melius disputabimus, postquam nomina quoque in $\iota\text{-}\delta\iota\sigma$ sunt enumerata; hoc loco satis erit α vocalem, quae ante δ invenitur, paucis absolvisse. Licet autem — ut saepius feci — Lobeckii commentationibus, quae exstant in prolegg. p. 351 sq. et paralipp. p. 77. 156, niti. Disputat enim vir

¹⁾ Sed Bekkerus scribit (Od. κ 169 $\acute{\alpha}\pi$. $\epsilon\iota\rho$.) $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\omicron\varphi\acute{\alpha}\delta\epsilon\iota\alpha$.

²⁾ De quibus dubitat Lobeckius l. l., minus tamen recte; cf. Ahrensium quoque Aeol. p. 157.

doctissimus de $\alpha\delta$ illis litteris partiturque vocabula quae supra attuli in tres classes, prout α vel $\alpha\delta$ vel neutrum a primitivis receperint. Atque alteram illam classem in $\alpha\delta$ facile mittamus: pertinet enim ad illa quae ω suffixo ex thematibus in consonas terminatis ducuntur nomina. Reliquorum autem ea pars, quae sive ab adverbis in α sive a primae quae dicitur declinationis derivatur nominibus, ex lege est formata. Quodsi Lobeckius adjectiva a substantivis in α ducta accipere non vult, non assentior; $\muοιρά-διο-ς$ certe (de quo Curtius p. 578) optime traditum est. Reliqua vero nomina interpretandi praebent difficultatem. Accedit, quod pleraque apud Homerum, antiquissimum linguae Graecae fontem, leguntur. Videntur aut ad themata quaedam in α , quae non jam exstant, referenda, aut audacius ad ceterorum analogiam formata:

b) $\iota-διο-ς$.

§ 24.

$\alpha\iota-διο-ς$ ($\alpha\iota\epsilon$, posterius $\alpha\iota\iota-διο-ς$), $\alpha\iota\gamma\eta-ι-διο-ς$ Thuk. ($\alpha\iota\gamma\eta\eta\varsigma$), $\alpha\kappa\alpha\rho-ι-διο-ς$ ($\alpha\kappa\alpha\rho\epsilon\varsigma$, reprobatur Lobeckius prolegg. p. 357), $\mu\alpha\rho-α\kappa\iota-ι-διο-ς$ ($\alpha\kappa\iota\eta$), $\alpha\mu\phi-ι-διο-ς$ Aesch. ($\alpha\mu\phi\iota$), $\alpha\nu\epsilon\mu-ι-διο-ς$ ($\alpha\nu\epsilon\muο$, defendit Lob. l. l. p. 355), $\mu\alpha\rho-γ\alpha\sigma\tau\iota\rho-ι-διο-ς$ ($\gamma\alpha\sigma\tau\iota\rho$), $\gamma\epsilon\gamma\epsilon\theta\lambda\iota-διο-ς$ ($\gamma\epsilon\gamma\epsilon\theta\lambda\eta$), $\epsilon\pi\iota-γ\omicron\nu\eta-ι-διο-ς$ Pind. ($\gamma\omicron\nu\eta$, $\gamma\omicron\nu\eta\acute{\omicron}\varsigma$), $\alpha\pi\omicron-δ\epsilon\iota\pi\eta\iota-διο-ς$ ($\delta\epsilon\iota\pi\eta\omicron$), $\epsilon\gamma\kappa\omicron\sigma\theta-ι-διο-ς$ ($\epsilon\gamma\kappa\omicron\sigma\theta\epsilon$), $\zeta\omega-ι-διο-ς$ Arat. ($\zeta\omegaο$), $\epsilon\pi\iota-θ\alpha\lambda\alpha\sigma\sigma-ι-διο-ς$ Thuk. ($\theta\alpha\lambda\alpha\sigma\sigma\alpha$), $\mu\alpha\rho-$, $\upsilon\pi\epsilon\rho-$, $\mu\alpha\rho-ισ\iota-ι-διο-ς$ ($\iota\sigma\iotaο$), $\epsilon\pi\iota-κ\alpha\rho\tau\iota-ι-διο-ς$ ($\kappa\alpha\rho\tau\iotaο$), $\mu\alpha\rho-κ\eta\eta\mu-ι-διο-ς$ ($\kappa\eta\eta\mu\eta$), $\upsilon\pi\omicron-κ\omicron\lambda\pi-ι-διο-ς$ ($\kappa\omicron\lambda\pi\iotaο$), $\mu\alpha\rho-ι-διο-ς$ H. ($\mu\alpha\rho\iotaο$), $\lambda\alpha\theta\rho-ι-διο-ς$ Poll. ($\lambda\alpha\theta\rho\alpha$), $\epsilon\pi\iota-μ\alpha\sigma\tau\iota-ι-διο-ς$ ($\mu\alpha\sigma\tau\iotaο$, sed Lob. ad Phryn. p. 555 $\epsilon\pi\iota-μ\alpha\sigma\theta-ι-διο-ς$ scribit), $\upsilon\pi\omicron-$, $\mu\alpha\psi-ι-διο-ς$ H. ($\mu\alpha\psi$), $\mu\epsilon\sigma-ι-διο-ς$ Aristot. ($\mu\epsilon\sigma\iotaο$, reprobatur Lob. prolegg. p. 357), $\mu\epsilon\sigma\sigma-ι-διο-ς$ Hes., $\mu\epsilon\tau\omega\pi-ι-διο-ς$ ($\mu\epsilon\tau\omega\pi\iotaο$), $\mu\alpha\rho-μ\eta\rho-ι-διο-ς$ ($\mu\eta\rho\iotaο$), $\mu\eta\tau\rho-ι-διο-ς$ ($\mu\eta\tau\rho\alpha$) Aristoph., $\mu\alpha\rho-ι-διο-ς$ ($\mu\alpha\rho\iota\alpha$), $\mu\alpha\rho-ι-διο-ς$ ($\mu\alpha\rho\iota\chi\iotaο$), $\epsilon\pi\iota-ν\epsilon\phi\rho-ι-διο-ς$ ($\nu\epsilon\phi\rho\iotaο$), $\nu\omicron\sigma\sigma\iota-διο-ς$ ($\nu\omicron\sigma\sigma\iota$), $\nu\eta\mu\phi-ι-διο-ς$ ($\nu\eta\mu\phi\alpha$), $\epsilon\pi\iota-$, $\nu\eta\kappa\tau\epsilon\rho-ι-διο-ς$ Theoph. ($\nu\eta\kappa\tau\epsilon\rho\iotaο$, sed reprobatur Lobeckius l. l.), $\epsilon\pi\iota-ν\omega\tau\iota-διο-ς$ ($\nu\omega\tau\iotaο$), $\omicron\iota\chi-ι-διο-ς$ ($\omicron\iota\chi\iotaο$), $\epsilon\gamma\kappa\tau-$, $\delta\pi\iota\sigma\theta-ι-διο-ς$ ($\delta\pi\iota\sigma\theta\epsilon$), $\delta\omicron\rho\theta\rho-ι-διο-ς$ ($\delta\omicron\rho\theta\rho\iotaο$), $\epsilon\pi\iota-ο\chi\theta-ι-διο-ς$ ($\delta\chi\theta\iotaο$), $\epsilon\pi\iota-ο\psi-ι-διο-ς$ ($\delta\psi\iotaο$), $\mu\alpha\rho-$, $\mu\alpha\rho-ι-διο-ς$ Hesiod. ($\mu\alpha\rho\iotaο$, apud Homerum inveniri falso contendit Lobeckius l. l.), $\mu\alpha\rho-ι-διο-ς$ ($\mu\alpha\rho\iotaο$), $\mu\alpha\rho-$

πλευρ-ί-διο-ς (πλευρα-), ἐπι-πορπ-ί-διο-ς (πορπα-), προσθ-ί-διο-ς (πρόσθε), ἐμ-, πτερ-ί-διο-ς Et. M. (πιτερόν), ὑπο-, ὑπο-πυθμ-ί-διο-ς (πυθμεν-), ῥη-ί-διο-ς H. (ῥέα), unde ῥάδιο-ς, ὑπο-σαρκ-ί-διο-ς, προσ-στερν-ί-διο-ς (στερνο-), προ-στηθ-ί-διο-ς (στηθεσ-), ἐν-τειχ-ί-διο-ς Luc. (τειχεσ-), τυμβ-ί-διο-ς Orph. (τυμβο-), ἐπι-, ὑπν-ί-διο-ς Anth. (ὑπνο-), ἐφ-, ἐπι-φαιν-ί-διο-ς (φαιν-), φρεατ-ί-διο-ς, φωρ-ί-διο-ς, ὑπο-χαλιν-ί-διο-ς (χαλινο-).

Haec sufficiant exempla adjectivorum in ι-διο-ς, quorum numerum ipsius quidem temporibus ingentem fuisse Herodianus π. μον. λέξεως 18 narrat. Sed accedunt nonnulla, quae nec αδιος nec ιδιος, sed διος habent terminationem: ἀρμό-διο-ς (quod Regnierus traité p. 202 ad ἀρμόζειν verbum recte refert), βλύδιο-ς (cum βλύζω cohaerere videtur, de quo Lob. parall. p. 156), θνησείδιο-ς posteriori, ἴ-διο-ς (quod Curtius p. 579 recte ex * σφε-ιο-ς ducit, aliter Pottius Et. F. I 2. p. 561).

Jam vero in δ consonam videtur inquirendum, deinde in ι vocalem. Ac διος quidem terminatio jam supra in nominibus primitivis perlustrandis nobis occurrit, ibique Benfeyi et Meyeri opinionem, qua contra Graecae linguae leges perpetuas tja Sanscritum suffixum cum διο comparavere, rejeci (cf. § 3). Neque minus reprobanda videntur, quae Budenzius (κος p. 66) et Buehler (της p. 30 squ.) protulerunt: mira quadam litterarum permutatione ιδ-ιο-ς et αδ-ιο-ς cum ικ-ο-ς et ακ-ο-ς, ι-η-ς et ατ-η-ς aliisque suffixis conferunt. Pottius denique primum Et. F. II 1. p. 564 διος in nonnullis vocibus ad dies vocabulum rettulit, deinde ib. I 2. p. 561 δ litteram hiatus vitandi causa esse interpositam censuit, tum ib. II 2. p. 883. 900 vehementer hanc quam ipse nuperrime statuit opinionem impugnat. Equidem, ut jam in primitivis percensendis (§ 3) feci, Curtium sequor, qui (de nom. form. p. 7, Grundz. p. 577 sequ.) δ consonam ante j semivocalem parasitica quadam ratione procreata esse optime demonstravit.

Sequitur, ut de ι disputemus vocali. Qua in re illa conferas velim, quae de adjectivis in ι-αιο-ς supra (§ 14) dixi. Censeo igitur in his quoque nominibus in ι-διο-ς ultimam thematis vocalem in ι extenuatam eamque analogiam vocabula in consonas esse secuta.

Restat, ut de formatione et usu adjectivorum in ι - $\delta\iota\omicron$ - ς pauca addamus, qua de re Lobeckius prolegg. p. 355 squ. et ad Phryn. p. 557, Regnierus p. 178. Simplicia poëtarum propria, composita etiam in prosa oratione inveniuntur. Plerumque ι - $\delta\iota\omicron$ - ς ad themata in o adjungitur, deinde ad α nec non ad quamvis consonam ita tamen, ut vocales elidantur vel potius in ι mutantur, consonae autem aut suffixum sine ulla mutatione excipiant aut ultimae syllabae faciant jacturam, sic ab $\tau\epsilon\iota\chi\epsilon\sigma\text{-}\acute{\epsilon}\nu\text{-}\tau\epsilon\iota\chi\text{'-}\iota\text{-}\delta\iota\omicron\text{-}\varsigma$. Syllabam a fine quartam longam esse debere censet Lobeckius, cujus regulae causa certe a rei metricae ratione est expetenda. Quae in hanc legem non quadrant, rejecit Lobeckius; recte num fecerit, quaestio.

2. $\lambda\iota\omicron$ - ς .

§ 25.

a) Brevis vocalis ante $\lambda\iota\omicron$ - ς suffixum reperitur:

α in $\acute{\alpha}\pi\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Hes. ($\acute{\alpha}\pi\text{-}\alpha\lambda\acute{o}\text{-}\varsigma$ Curtius p. 424), $\gamma\eta\rho\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Hes. (ubi alii $\gamma\eta\rho\text{-}\alpha\text{-}\lambda\acute{\epsilon}\omicron\text{-}\varsigma$ supponunt, de quo Lob. prolegg. p. 100), $\acute{\iota}\mu\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Hes. ($\acute{\iota}\mu\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$, mensem apud Cretenses, ad rad. $\acute{\iota}\kappa$, $\acute{\iota}\kappa\text{-}\mu\acute{\alpha}\varsigma$ refert Pottius K. Z. VII p. 85, de quo cf. Curtium p. 132), $\nu\eta\varphi\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Aesch. (cf. $\nu\eta\varphi\text{-}\alpha\text{-}\lambda\acute{\epsilon}\omicron\text{-}\varsigma$), $\delta\zeta\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Ath., $\tau\rho\omega\gamma\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$, Hes., $\varphi\nu\text{-}\tau\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Orph., $\psi\epsilon\nu\delta\text{-}\acute{\alpha}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Hes. (apud Stefanum sine documento Lob. l. 1.).

ϵ in $\acute{\alpha}\epsilon\iota\delta\text{-}\acute{\epsilon}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Opp. ($\acute{\alpha}\epsilon\iota\delta\text{-}\epsilon\text{-}\lambda\omicron\text{-}\varsigma$), $\acute{\alpha}\text{-}\epsilon\iota\kappa\text{-}\acute{\epsilon}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ H., unde $\acute{\alpha}\iota\kappa\text{-}\acute{\epsilon}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ ($\acute{\epsilon}\iota\kappa\text{-}\epsilon\text{-}\lambda\omicron\text{-}\varsigma$), * $\acute{\alpha}\text{-}\acute{F}\text{-}\acute{\epsilon}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$, $\acute{\alpha}\beta\acute{\epsilon}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Cretenses (Ahr. Dor. p. 136) et Pamphyli (Hes. s. v.), $\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\lambda\iota\omicron\varsigma$ Pind., $\acute{\eta}\acute{\epsilon}\lambda\iota\omicron\varsigma$ H., $\acute{\eta}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ (ad rad. us recte refert Curtius p. 371 comparatque Aus-elii Lat.), $\acute{\alpha}\nu\text{-}\acute{\eta}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$, $\acute{\alpha}\nu\text{-}\tau$ et $\acute{\alpha}\nu\theta$ -, $\delta\nu\varsigma$ -, $\acute{\epsilon}\nu$ -, $\pi\alpha\nu$ -, $\pi\rho\omicron\varsigma$ -, $\nu\nu\kappa\tau\text{-}\acute{\epsilon}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Plut.

b) Longa vocalis ante $\lambda\iota\omicron$ - ς exstat.

η in $\acute{\alpha}\pi\alpha\tau\text{-}\acute{\eta}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ H. ($\acute{\alpha}\pi\alpha\tau\text{-}\eta\text{-}\lambda\acute{o}\text{-}\varsigma$), $\acute{\alpha}\epsilon\kappa\text{-}\acute{\eta}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ H. ($\acute{\alpha}\epsilon\kappa\acute{\eta}\lambda\iota\alpha$ $\acute{\epsilon}\rho\gamma\alpha$ $\acute{\alpha}\pi$. $\acute{\epsilon}\iota\rho$. II. σ , 77), $\acute{\kappa}\acute{\alpha}\nu\theta\text{-}\acute{\eta}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ ($\acute{\kappa}\acute{\alpha}\nu\theta\omicron\varsigma$), $\kappa\epsilon\iota\mu\text{-}\acute{\eta}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ Plat. ($\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\eta}\lambda\iota\alpha$ H.),

ω in $\acute{\alpha}\nu\epsilon\mu\text{-}\acute{\omega}\text{-}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ H. ($\acute{\alpha}\nu\epsilon\mu\omicron\varsigma$), $\acute{\alpha}\pi\omicron\varphi\acute{\omega}\lambda\iota\omicron\text{-}\varsigma$ H.¹⁾.

¹⁾ $\mu\epsilon\tau\alpha\mu\acute{\omega}\lambda\iota\omicron\varsigma$ jam Frid. Aug. Wolfius in $\mu\epsilon\tau\alpha\mu\acute{\omega}\nu\iota\omicron\varsigma$ correxit.

c) Singulare est

σφέ-τ-λιος H.

De his adjectivis disputavere Leo Meyer II p. 448. 584, Lobeckius prolegg. p. 100 squ.; Pottius Et. F. II 1. p. 603, Boppius III p. 411 squ. atque inprimis Curtius, de adjectivis Graecis et Latinis L litterae ope formatis.

Haec adjectiva in *λιος* cum nominibus in *λο-ς* artissime esse conectenda apparet, quamquam saepius *λιος* terminatio ex falsae quam vocamus analogiae ratione videtur propagata. Unum est, de quo disputari placet. Vocales enim illae, quae ante *λιος* reperiuntur, haud faciles sunt explicatu, quas quidem ego Curtium (l. l. p. 10) secutus ad stirpes nominales refero easque aliorum nominum quae valde patet analogia illustrari opinor. Neque enim correptae modo ante suffixa inveniuntur vocales, ut in *λεπτ-α-λέος* (et quae reliqua in *α-λεος* terminantur, de quibus vid. § 35), *αἰθ-α-λος*, *τροχ-α-λό-ς*, *κάρ-α-λα-s* Sanscr., *mik-i-l-s* Got., *trem-u-lu-s*, *sim-i-li-s* Lat., *εἰκ-ε-λος*, verum etiam productae, ut in *σιγ-η-λό-ς*, *φειδ-ω-λό-ς*, *αἶματ-η-ρό-ς*, *βροτ-ή-σιος*, *fid-ê-li-s*, *anim-â-li-s* aliisque permultis. Et Boppius quidem l. l. vocales eas productas — idque, ut opinor, rectissime — ad verba quaedam refert denominativa comparatque *σιγ-η-λό-ς*, *φειδ-ω-λό-ς* cum *σιγ-ή-σω*, *φειδ-ώ-σω. Ex Latina vero ling. cum adjectivis in *λιος* et *λεος* (de quibus postea) nomina in *i-liu-s*, *u-leu-s*, *â-li-s*, *i-li-s* confert Curtius l. l. p. 5. 9 ut *caer-u-leu-s*, *haed-u-leu-s*, *nupti-â-li-s*, *frag-i-li-s*, *graec-i-li-s*, alia. Quo nomina permulta quae vocamus propria in *i-liu-s* accedunt, ut *Serv-i-liu-s*, *Verg-i-liu-s*, *Publ-i-liu-s* aliaque, de quibus Leo Meyer II p. 449.

3. *σιος*.

§ 26.

a) Vocales correptae inveniuntur ante *σιος* suffixum.

α in *δι-φά-σιος*, *τρι-κτέ*. (quocum Joh. Schmidtius K. Z. XVI p. 431 squ. recte *tri-fa-riu-s* comparat), *δι-πλά-σιος*, *τρι-κτέ*.

ε in *θε-σπέ-σιος* H. (vid. Curtium p. 427), *κηρ-έ-σιος* Hes.

(ὀλέθριος), νεικ-έ-σσιος Hes. (πολέμιος), ὄρθ-έ-σσιος Hes. (ὄρθιος),
 σιτηρ-έ-σσιος Gloss. (σιτηρός).

ο in δημό-σσιος.

υ in τηϋ-σσιος H.

b) Vocalis ante σιος exstat producta.

η in ἀροτ-ή-σσιος (ἀροτιο-), βιοτ-ή-σσιος (βιοτιο-), βροτ-ή-σσιος (βροτιο-), γερευή-σσιος, γυμν-ή-σσιος (γυμνο-), ἐλαφ-ή-σσιος (ἐλαφο-), ἐργαυή-σσιος, ἐι-ή-σσιος (ἐιεσ-), δι-, ἐπ- H., ἤμερῆ-σσιος, ἱκειή-σσιος H., λιτή-σσιος, νυκτερ-ή-σσιος (νυκτερο-), πλη-σίο-ς H. (vid. Curtium p. 112. 261), παρα-, δι-πλή-σσιος Ion. (ceteri δι-πλά-σσιος), τρι-κτέ-, προβατ-ή-σσιος (προβατο-), πρυμνή-σσιος Diod. Sic., χαριτ-ή-σσιος.

Quo accedunt gentilicia quae vocamus nonnulla:

Αἰν-ή-σσιος (Αἶνος), Ἀλωνή-σσιος (Ἀλώνη), Ἰθακή-σσιος H., Μυκαλή-σσιος, Σιρυνή-σσιος alia.

ω in εἰώ-σσιος H., μηλώ-σσιος, περιώσσιος H. et quae reliqua in Rheginorum dialecto in -ωσιος erant terminata, ut ἀνακώσσιος, χαριτώσσιος κτέ., qua de re cf. Ann. Oxon. IV, 329, 22, Ahrensium Aeol. p. 159, Lobeckium prolegg. p. 429, qui ibidem inde a p. 425 accuratissime — ut solet — de nominibus in σιος disputavit.

ει in νυκτερ-εί-σσιος Aristoph. Thesm. 204, ubi Dobraeus eumque secutus G. Dindorfius νυκτερήσσιος legunt; alii vero νυκτ-ερείσσιος scribere malunt jocumque lascivum (cf. ερείδω) inesse putant. —

Et exstare quidem secundarium aliquod suffixum in σιο-ς (de primario vid. § 6) nemo est qui non videat; quemadmodum explicandum sit, quaeritur. Ac Buehleri (της p. 40) opinionem, qua ησιος ex αι et ιο suffixis consociatis ducit, recuso. Nec Corseni (Aussprache I 2 p. 234) sententiam amplector: censet vir doctissimus in ἐτ-ήσσιος et vet-er-nus ησ et er syllabas ex as suffixo esse ortas. Leo Meyer II p. 443 nihil fere affert nec Pottius Et. F. II 1. p. 606 I 2. p. 236. 561, nisi quod negat δημό-σσιος a δῆμος posse duci eoque ad δημότης refert, quamquam vis ac natura τοῦ δημόσιος plane illi opinioni repugnat: non enim tribulem significat, sed publicum; idemque vir doctissimus Bastium affert, qui (epist. crit. p. 59) ησιος cum ensis Latino suffixo comparat idque vix recte. Optime Boppius III p. 431, Curtius p. 577, Joh. Schmidtus

K. Z. XVI q. 431 squ. *σίο* ad tja Sanscritum suffixum rettulerunt. Sic pathologiae Graecae linguae leges postulant, quamquam significatio adjectivorum paulum obstat: formantur enim apud Indos (Boppius Skr. Gr. p. 428) Taddhitae quod vocatur suffixi tja ope adjectiva ex temporis et loci adverbis, apud Graecos vero adjectiva in *σίο* derivata eodem modo quo primitiva in *ιο* (§ 2) et *σίο* (§ 6) formam servavere solam, non significationem. Semel videtur tja suffixum in Graeca lingua incorrupte servatum: in

ὑπ-ιο-ς H. (*ὑπό*), consonae antecedentis opera, quocum Curtius p. 272 *upa-tja-s* Sanscr. confert. Ex linguis autem consanguineis Boppius loco supra laud. haec comparat: *propi-tiu-s* Lat. (prope), *frama-thja-* nom. *framatheis* (alienus, de fram) Got., *ni-thja* nom. *nithjis* (propinquus, de ni subter, de quo cf. Curtium p. 251).

Reliquum est, ut vocales, quae ante suffixum exstant, paucis absolvamus. Pertinent autem *α-σίο-ς*, *ε-σίο-ς*, *η-σίο-ς*, *ω-σίο-ς* eodem quo *α-λιο-ς*, *ε-λιο-ς*, *η-λιο-ς*, *ω-λιο-ς*, qua de re supra (§ 25) exposui, easque de quibus agitur vocales ad stirpes refero. Quae cur modo correptae, modo productae inveniantur, adhuc vix potest explicari.

§ 27.

Sequitur, ut de numeralibus quae dicuntur panca addamus, quippe quarum pars huc pertineat:

• *δια-κόσιοι*, *ἑννα-*, *ἕξα-*, *ἑπτα-*, *ὄκτα-*, *πεντα-*, *τετρα-*, quo accedunt

χίλιοι H., *μυρῖοι* H., *μύριοι*.

Et illa quidem facillime illustrantur formis nonnullis Doriensibus (de quibus Ahrensius Dor. p. 281), ut *δια-κάτ-ιο-ι*, unde apparet numeralia haec in *-κοσιοι* vel potis in *κατ-ιο-ι* terminata ab *ἐ-κατ-όν* esse expetenda, de quo Curtius p. 130. Difficillima vero sunt expeditu *χίλιοι* Att. H., *χέλλιοι* Lesb. Aeol., *χείλιοι* Boeot., *χήλιοι* Dor. (Ahr. Aeol. p. 58 Dor. p. 160), *δισ-χίλιοι*, *τρις-κτέ.*, et *μυρῖοι* H., *μύριοι*, *δισ-*, *τρις*, *κτέ.*, de quibus certi quidquam afferre nequeo; ceterum conferas Pottium Et. F. II 1. p. 221 et Benfeyum Wurzel-Lex. II p. 193. 339.

4. *τηρ-ιο-ς*.

§ 28.

αἰνικτήρ-ιο-ς, *ἀκεστήρ-ιο-ς*, *ἀλιτήρ-ιο-ς*, *τρεις-*, *ἀμιλλητήρ-ιο-ς*, *ἀμυνητήρ-ιο-ς*, *ἀναγκαστήρ-ιο-ς*, *ἀπειλητήρ-ιο-ς*, *ἀρεστήρ-ιο-ς*, *ἀναβατήρ-ιο-ς*, *ἀπο-*, *δια-*, *ἐμ-*, *συμ-*, *ὑπερ-*, *βουλευτήρ-ιο-ς*, *δατήρ-ιο-ς*, *δηκτήρ-ιο-ς*, *δηλητήρ-ιο-ς*, *δραστήρ-ιο-ς*, *ἐγερτήρ-ιο-ς*, *ἄφ-ετήρ-ιο-ς*, *ἐνθυνητήρ-ιο-ς*, *δι-*, *ξενικήρ-ιο-ς*, *ζωστήρ-ιο-ς*, *ἀν-ηβητήρ-ιο-ς*, *θελκ-τήρ-ιο-ς*, *θουνατήρ-ιο-ς*, *θρεπτήρ-ιο-ς*, *θυτήρ-ιο-ς*, *ικετήρ-ιο-ς*, *ίλασ-τήρ-ιο-ς*, *εἰς-ιτήρ-ιο-ς*, *ἔξ-*, *καθαρήρ-ιο-ς*, *κεντητήρ-ιο-ς*, *κληλητήρ-ιο-ς*, *κινητήρ-ιο-ς*, *κρυπτητήρ-ιο-ς*, *κυβερνητήρ-ιο-ς*, *λυμαντήρ-ιο-ς*, *λυτήρ-ιο-ς*, *μακτήρ-ιο-ς*, *μαστήρ-ιο-ς*, *μειλικτήρ-ιο-ς*, *νικητήρ-ιο-ς*, *νυμφευτήρ-ιο-ς*, *οἰκητήρ-ιο-ς*, *κατ-*, *οἰωνιστήρ-ιο-ς*, *παυστήρ-ιο-ς* seu *παυτήρ-ιο-ς*, *ἀνα-*, *πειστήρ-ιο-ς*, *ἀνα-*, *πενθητήρ-ιο-ς*, *πευστήρ-ιο-ς*, *πλυνήρ-ιο-ς*, *πολεμιστήρ-ιο-ς*, *πομπευτήρ-ιο-ς*, *πρακτήρ-ιο-ς*, *πρα-τήρ-ιο-ς*, *πρητήρ-ιο-ς* Ion., *ῥαντήρ-ιο-ς*, *περι-ρ-*, *σβεστήρ-ιο-ς*, *σεπ-τήρ-ιο-ς*, *σκεπαστήρ-ιο-ς*, *ἀνα-*, *σπαστήρ-ιο-ς*, *προ-σπαστήρ-ιο-ς*, *στρε-βλωτήρ-ιο-ς*, *στυπτήρ-ιο-ς*, *σωτήρ-ιο-ς*, *τελεστήρ-ιο-ς*, *φυλακτήρ-ιο-ς*, *χαριστήρ-ιο-ς*, *χρηστήρ-ιο-ς*, *ἐγ-χωστήρ-ιο-ς*, *ψυκτήρ-ιο-ς*.

Quae adjectiva proxime ad nomina quae vocamus agentis in *τηρ* (târ Sanscr., tôr Lat.) accedere nemo non videt; at non exstant saepius nomina in *τηρ*, exstant adjectiva in *τηρ-ιο-ς*, quod quidem falsae analogiae vitio vertendum. Inveniuntur autem vel maxime apud recentiores, apud Homerum nullum nisi *θελκότηρ-ιο-ς* legitur. Optime cum *τηρ-ιο-ς* suffixo in Latino sermone tôr-iu-s convenit, ut in accusatôr-iu-s, oratôr-iu-s, quaestôr-iu-s permultis aliis, quae vid. apud L. Meyerum II p. 443.

5. *σμιος* et *μιος*.

§ 29.

ἀκέ-σμιος-s Hes. (*ἀκέσμιος*, *ἀκεσμός*), *γερά-σμιος*-s Eur. (*γέρας*), *ἐπιρῶδύ-σμιος*-s Sextus E. (*ἐπιρῶδυσίς* Hipp.), *ἐρά-σμιος*-s Aesch., *σεβά-σμιος*-s Plut. (*σέβας*, *σεβασμός*),

βιο-θάλ-μιος-s hymn Ven., *φυτάλ-μιος*-s Aesch. (*φυτάλιμος*), *ψευδάλ-μιος*-s Hes. (*ψευδάλιμος*).

Quae ex -σιμος aut -ιμος suffixis metathesi quadam orta esse recte perspexit Lobeckius prolegg. p. 99, paralipp. p. 394. Ceterum de ι-μο-ς suffixo cf. Meyerum II p. 620, de ιμ-αϊο-ς § 15.

C. ειο-ς suffixum adjungitur indeque ortum aut εο-ς aut ηιο-ς.

1. ειο-ς affigitur.

a) ad themata in ο.

§ 30.

ἀβελιέρ-ειο-ς Et. M., ἀγρ-εϊο-ς, ἀδελφ-εϊό-ς, αἰγιαλ-ειο-ς, ἀμν-εϊο-ς Theo., ἀκατ-εϊο-ς, ἀμπέλ-ειο-ς, ἀνθρῶπ-ειο-ς, ἄρκ-ειο-ς seu ἄρκυ-ειο-ς, βακχ-εϊο-ς, προ-, βρότ-ειο-ς, δούλ-ειο-ς H., ἐλάφ-ειο-ς, ἐρίφ-ειο-ς, ἐταιρ-εϊο-ς, ἡμετερ-εϊο-ς Et. M., ἡμιόν-ειο-ς H., θύνν-ειο-ς, ἰαμβ-εϊο-ς, ἵππ-ειο-ς H., κάπρ-ειο-ς, κεράμ-ειο-ς, κεραύν-ειο-ς, κήλ-ειο-ς, κνάν-ειο-ς, κύκν-ειο-ς, ληκῦθ-ειο-ς, λίθ-ειο-ς, λίν-ειο-ς Suid., λοχ-εϊο-ς, μεγαλ-εϊο-ς (μεγαλο-), μήλ-ειο-ς (ovillis), μήλ-εϊό-ς (pomarius), μίλτ-ειο-ς, μοίχ-ειο-ς, νέβρ-ειο-ς, νηπί-ειο-ς, νόθ-ειο-ς, * εὐρυσόδ-ειο-ς εὐρυσοδεία H., οἰκ-εϊο-ς, ἄν-, φιλ-, ὄλμ-ειο-ς seu ὄλμ-εϊο-ς, ὄν-ειο-ς, ὄνειρ-ειο-ς H., παρθέν-ειο-ς, πέλ-ειο-ς Hes., ποτάμ-ειο-ς, προβάτ-ειο-ς, ῥόδ-ειο-ς, σιδήρ-ειο-ς H., στρούθ-ειο-ς, ταρτάρ-ειο-ς, ταύρ-ειο-ς H., ταφ-εϊο-ς, τραγ-ειο-ς, τυμβ-εϊο-ς, ὑσιάτ-ειο-ς, χάλκ-ειο-ς H., χήρ-ειο-ς, χοίρ-ειο-ς, χρύσ-ειο-ς H., χύτρ-ειο-ς, ὠκεάν-ειο-ς, παρ-

b) ad stirpes in α. ι. υ vocales nec non in consonas exeuntes.

§ 31.

ἄγχόν-ειο-ς (ἀγχόνη), ἀηδόν-ειο-ς, αἶγ-ειο-ς H., προς-άλπ-ειο-ς (* ἄλπι-, αἶ Ἄλπεις), ὑπερ-, ἀλεκτόρ-ειο-ς Synes., ἀνδρ-εϊο-ς, ἀράχν-ειο-ς (ἀράχνη), ἀρμάτ-ειο-ς, ἄρν-ειο-ς, ἄρν-εϊό-ς H., ἀρχ-εϊο-ς (ἀρχή), αὐλ-ειο-ς H. (αὐλή), προς-, βό-ειο-ς H. (βοῦ-), ἔπτα- H., τετρα-, ὦμο-, ἀπό-γειο-ς (γη-, quocum conferas in § 11 ἀπό-γα-ιο-ς κτέ.), ἔγ-, ἐπί-, εὐ-, κατά-, μεσό-, ἀγχι-, λεπτιό-, μελάγ-, πρός-, ὑπό-, γέ-γειο-ς Call. (fortasse ex γη-, reduplicatione adhibita, ut in βέ-βα-ιο-ς), ἀ-γέν-ειο-ς, (γένειον, γένυς), ἄρτι-, εὐ- H., λειο-,

γερόντ-ειο-ς Poll. (de quo Lob. ad Phyrn. p. 543), γιγάντ-ειο-ς (vid. Lob. l. l.), γυναικ-ειο-ς H., δεσπότη-ειο-ς (δεσπότης), δούρ-ειο-ς, (δόρου), δρακόντ-ειο-ς, ἐχί-ειο-ς (ἔχισ), θήρ-ειο-ς, κλίν-ειο-ς (κλίνη), λαγώ-ειο-ς (λαγώς), λεόντ-ειο-ς, λίγ-ειο-ς Opp. Heliod. (λιγύς), λύγκ-ειο-ς, μαντ-ειο-ς (μάντις), μουσ-ειο-ς (μοῦσα), νυμφ-ειο-ς (νύμφη), οἷ-ειο-ς (οἷς, ὀφι-), ὄμπν-ειο-ς (ὄμπνη), ὀρνίθ-ειο-ς, παιδ-ειο-ς, παρδάλ-ειο-ς (πάρδαλις), πράμν-ειο-ς H. (Πράμνη, Ἰθάκης ὕρος Eust. ad Hom. II. λ, 638), κυανο-πρώρ-ειο-ς H. (πρωῖρα), σκόρπ-ειο-ς Orph. (σκορπίος, σπονδ-ειο-ς (σπονδή), ὕ-ειο-ς (ὔς), φοινίκ-ειο-ς, φλόγ-ειο-ς, φρεάτ-ειο-ς, χελιδόν-ειο-ς, χήν-ειο-ς.

Quo accedunt multa quae a nominibus propriis descendunt, de quibus vid. Lobeckium ad Ajacem v. 108:

Ἄγαμεμνόν-ειο-ς, Αἰάντ-ειο-ς, Ἀτλάντ-ειο-ς, Ἀχερόντ-ειο-ς, Θεών-ειο-ς, Κρεόντ-ειο-ς, Ξενοφώντ-ειο-ς, Πρωιαγόρ-ειο-ς (Πρωτάγορας), Πυθαγόρ-ειο-ς (Πυθάγορας), Τρυφών-ειο-ς, multa alia.

Boeoti vero ex consuetudine dialecti pro *ειος* terminatione *-τος* usurpare solebant (de quo Ahrensius Aeol. p. 190), ut in Ἀργίτ-ος, Ξενοκραίτ-ος, Καλλιχαρτ-ος κτέ. pro Ἀργεῖτ-ος κιλ.

Ceterum de formatione nominum in *ειος* affert nonnulla Lobeckius paralipp. p. 322 s.

§ 32.

Jam vero de *-ειος* suffixi origine ac natura instituenda est disputatio. Et tractavere hanc quaestionem Boppius III p. 428, Pottius Et. F. II 1. p. 502 et K. Z. V p. 274, Curtius Grundz. p. 556 et Stud. II p. 187 squ., Leo Meyer II p. 459, Ebelius K. Z. VI p. 210, Kuhnius ib. II p. 319, Aufrecht ib. p. 79. 210 et I p. 229, Duentzer ib. XV p. 63, Budenzius *κος* p. 30, Westphalius Griech. Grammat. p. 197 squ.

Ac hoc quidem inter omnes viros quos attuli doctissimos constat *-ειος* suffixum *-εος* terminatione esse antiquius, quare *-εος* postea demum absolvemus, deinde *-ειος* proxime ad *éja* Sanscritum suffixum (de quo Boppius Skr. Gr. p. 424) accedere; nam quod Kuhnius l. l. *ειο* ex *maja* suffixo *vaja* suffixi ope ducere quondam est ausus, vereor, ne hanc opinionem parum probabilem vir doctissimus nunc ipse abjecerit. Unum est, de quo vel maxime

licet dubitari: quatenus ratio inter $\epsilon\iota\omicron\varsigma$ suffixum intercedat et thematum Graecae linguae litteras finales. Quodsi adjectiva illa in $\epsilon\iota\omicron\varsigma$ — quae supra enumeravi — plerumque ita explicantur, ut thematum quidem in o vocalis extrema ante $\iota\omicron$ suffixum in ϵ transiisse putetur, in ceteris autem stirpibus falsa illa arcessatur analogia — sic Curtio, Budenzio, aliis viris doctissimis placitum est —, vereor, ne summae exstent difficultates.

Exemplis enim supra allatis luculenter me ostendisse confido totidem fere adjectiva in $\epsilon\iota\omicron\varsigma$ ad stirpes in consonas aut in $\alpha, \iota, \upsilon, \omega$ vocales pertinere, quot ad themata in o , quod quidem Pottio et Meyero II. II. dubitationem movit eamque haud spernendam. Ebelius autem si l. l. in $\acute{\alpha}\nu\theta\eta-\epsilon\iota\omicron-\varsigma$ similibusque vocabulis $\epsilon\iota\omicron\varsigma$ ex $\epsilon\upsilon$ aliquo suffixo quod dicimus determinativo ducere est conatus, argumentis opinionem suam parum videtur confirmasse.

Omnia haec de quibus agitur adjectiva in $\epsilon\iota\omicron\varsigma$ artissime inter se sunt conjuncta ceterisque in $\iota\omicron\varsigma$ exeuntibus quasi classis quaedam singularis opposita. Neque enim forma solum, verum etiam vi ac natura a ceteris differunt: adjectivis quidem et nominibus substantivis $\iota\omicron$ suffixo factis ampla quaedam inest significandi potestas, quia quodcumque ad nomen unde derivantur aliquo modo pertinet exprimunt; adjectivis in $\epsilon\iota\omicron-\varsigma$ non item. Artius sunt cum primitivis suis connexa eoque et significatione et terminatione graviore praedita: materiem enim quae primitivi est propria significant eodem modo quo adjectiva Sanscrita in $\acute{e}ja-s$ et Latina in $\acute{e}u-s$; deinde nonnulla ampliorem induerunt vim. Quare Duentzer l. supra laud. adjectiva in $\iota\omicron-\varsigma$ et $\epsilon\iota\omicron-\varsigma$ plane separanda esse censet. Rectissime. Nam accedit, quod jam exstant, ut antea (§ 19) exposui, adjectiva, quae ex o vocali thematum finali et $\iota\omicron$ suffixo consociatis propriam quandam acceperunt significationem, nomina dico in $o\iota\omicron-\varsigma$. An verisimile videtur dupliciter esse $\iota\omicron$ suffixum cum thematibus in o conjunctum? et ita quidem, ut duae classes inter se plane diversae in $o\iota\omicron-\varsigma$ et $\epsilon\iota\omicron-\varsigma$ inde sint ortae? Quo accedit, quam fuerit cum omnium Indogermanicarum, tum Graecae linguae proprium a sive o litteram thematum finalem ante $\iota\omicron$ suffixum elidi. His causis permotus o vocalem ante $\epsilon\iota\omicron$ suffixum — sicut ante $\iota\omicron$ — elisam esse arbitror, $\epsilon\iota\omicron$ autem quasi sui juris

suffixum cuilibet themati adjunctum, cui sententiae — id quod, postquam haec scripseram, animadverti — proxime accessit Westphalius l. l.

Restat, ut quae in linguis respondent consanguineis probemus exemplis: et in Sanscrita quidem mäh-êja-s (terrenus a mahî, terra), âh-êja-s (anguinus, ab abi), pâurush-êja-s (humanus, a purusha), âtr-êja-s (Atris filius). In linguis vero Italicis aija illud antiquum — unde êja Sanscritum est ortum — plerumque jam in ëo transiit, ut in pic-ëu-s, argent-ëu-s (ab argento), arbut-ëu-s (arbuto-), corpor-ëu-s aliisque. At nonnunquam, praesertim in nominibus patronymicis -âius, êius seu êjus, aeus, êus terminationes sunt servatae, de quibus postea (§ 38) erit disputatio.

2. εο-ς adjungitur

a) ad themata in ο.

§ 33.

ἀδεληρ-εός Η., ἀργύρ-εο-ς Η., -οῦς, βρότ-εο-ς Η., δαιροιν-εός Η., πολυ-δένδρ-εο-ς Η., κεράμ-εο-ς, κήλ-εο-ς Η., κρόκ-εο-ς, κυάν-εο-ς Η., λιθ-εο-ς, λίν-εο-ς, λοχ-εός Hesiod., μαρμάρ-εο-ς Η., μολίβδ- seu μολύβδ-εο-ς, μολιβοῦς Zonar., νηπί-εο-ς, προβάτ-εο-ς, ῥόδ-εο-ς, σιδήρ-εο-ς Η., -οῦς, ταύρ-εο-ς, τράγ-εο-ς, ὑάλ-εο-ς, -οῦς (ὑελοῦς reprobandum videtur), χάλκ-εο-ς Η., -οῦς, παγ- Η., χοίρ-εο-ς Η., χρύσ-εο-ς Η., -οῦς, παγ- Η., χύτρ-εο-ς.

Quo accedunt nonnulla in -εοῦς, quae neque Lobeckius elem. path. I p. 519 et ad Phryn. p. 147 satis illustravit neque ego illustrare me posse confido:

ἔρεοῦς, κερामεοῦς, χυτρεοῦς.

b) ad stirpes in consonas aut α. ι vocales terminatas.

αἶγ-εο-ς Η., ἀνόρ-εο-ς Soph. frg. apud Hes. (ἀνερ-), ἄγ- Aesch., ὑπερ-ηνόρ-εο-ς Theo. (quocum cf. ὑπε-ηνέμ-ιο-ς ab ἀνεμο-), βό-εο-ς Η. (βοF-), ὤμο-, δουράτ-εο-ς Η., ἐτ-εός Η. (quod ad sat Sanscritum aliquod participium, unde sat-ja-s, recte refert Curtius p. 195 squ.), θυρ-εός Η. (θύρα), κιών-εο-ς, κιδ-εο-ς Η. (κίς, plerumque ἰ-κίς, de quo Curtius p. 374 squ.), κύν-εο-ς Η., λεόντ-εο-ς, νεκτάρ-εο-ς Η., οἶ-εο-ς (ὄFι-), ὀρνίθ-εο-ς, παρδάλ-εο-ς (παρ-

δαλι-), πορφύρ-εο-ς H. (πορφύρα), -οῦς, φλόγ-εο-ς, φοινίκ-εο-ς, χήν-εο-ς, χιόν-εο-ς, χελιδόν-εο-ς.

Quo addam nonnulla in εος, quae tamen ιο suffixo ex thematibus in -εσ- formata credas:

ἐπιπλήθεο-ς (ἐπιπληθεσ-), κήθεο-ς H., (κηθεσ-), τέγεο-ς H. (τεγεσ-), εὐ-τείχεο-ς H. (τειχεσ-), τέλεο-ς (τελεσ-),

quae jure ac merito jam in § 7 sunt allata.

§ 34.

Aeoles vero Asiani in nominibus derivatis pro εο-ς habebant ιο-ς, de quo vid. Ahrensium Aeol. p. 79 squ., itemque Dorienses nonnulli, quod idem demonstravit Ahrensius Dor. p. 121. Sic legimus χρύσιος, χάλκιος, μαρμάριος, φλόγιον, πορφυρίαν, χάλκιοι, κυνίαισι κτέ. apud Alcaeam, Sapphonem, Theocritum poëtas, φοινίκιοι apud Epicharmum, ἀργυρίαν apud Timocreontem, χαλκίοικος in dialecto Laconica ac deinde saepius ex Ahrensii conjectura. At non carebant εο-ς suffixo Aeoles aut Dorienses.

εο-ς autem suffixum ex ειος esse debilitatum, nemo est qui neget, nisi quod Roediger de compos. p. 41 non probabile putat suffixum tam ponderosum jam antiquis temporibus — et invenitur εο-ς paulo frequentius, quam ειος apud Homerum — corripitur potuisse, de quo Curtius K. Z. II p. 155 et Grzdzge p. 556 et Duentzer K. Z. XV p. 63. His cum adjectivis in εο-ς optime consentiunt adjectiva Latina in ëu-s, ut ebor-ëu-s, ferr-ëu-s (a ferro-), sider-ëu-s, per multa alia, quae vid. apud L. Meyerum II p. 463.

c) εο-ς cum aliis aut elementis aut suffixis conjunctum affigitur.

α. α-λεο-ς.

§ 35.

ἄζα-λέο-ς H. (ἄζα-), αἰθ-α-λέο-ς (αἰθαλος), αἶμα-λέο-ς (αἶματ-), αργαλέο-ς H., ἀρπαλέο-ς H. (ἀρπαγ-), ἀτασθ-α-λέο-ς (ἀτάσθαλος), αὐ-α-λέο-ς (αὐο-), αὐσ-τ-α-λέο-ς (ad ἡώς pertinet, de quo Curtius p. 371), ἀνχα-λέο-ς Xen. (ἀνχα-), ἀνχμα-λέο-ς (ἀνχμα-), βραγχα-λέο-ς (βραγχο-), βρυχαλέο-ς Greg. Naz., γηθ-α-λέο-ς (γηθο-), γηρα-λέο-ς Aesch. (γηρασ-), γυρ-α-λέο-ς (γυρο-), δαιδ-α-λέο-ς H. (δαιδαλο-),

δειμα-λέο-ς (δειματ-), δεισα-λέο-ς Clem. Al. (δεισα-), διψα-λέο-ς (διψα-), ἐρενθαλέο-ς Nonn., εὐγμα-λέο-ς (εὐγματ-), ἐφθ-α-λέο-ς (ἐφθο-), ἐψαλέο-ς Nonn., ἡγαλέο-ς Et. M., ἡθα-λέο-ς Opp., ἡκα-λέο-ς Hes. (ἡκα-), θαμβ-α-λέο-ς (θαμβεσ-), θαρσ-α-λέο-ς H. (θαρσεσ-), θηγαλέο-ς Anth. (θηγάνεο-ς Hes.), θηπαλέο-ς, ικμα-λέο-ς Opp. (ικμαδ-), ἱππ-α-λέο-ς Opp. (ἱππο-), ἰσχαλέο-ς H., ἰσχναλέο-ς Eust., καγκα-λέο-ς Hes. (καγκανέο-ς Man.), καμπ-α-λέο-ς Hes., καρφ-α-λέο-ς H. (καρφεσ-), καρχαλέο-ς H., καναλέο-ς Hes., κερδ-α-λέο-ς H. (κερδεσ-), κερχαλέο-ς seu κερχν-ά-λεο-ς Hipp. (κερχνεσ-), κνισσα-λέο-ς (κνισσα-), κονισαλέο-ς Nonn. (κονίσαλος), κραμβ-α-λέο-ς (κραμβεσ-), κρυμ-α-λέο-ς (κρυμο-), κρυφα-λέο-ς (κρυφα-), λεπτ-α-λέο-ς H. (λεπτο-), λευγαλέο-ς H., ληκ-α-λέο-ς Luc., λημα-λέο-ς Luc. (λημα-), λιμ-α-λέο-ς Hes. (λιμο-), λυσσα-λέο-ς (λυσσα-), μυδα-λέο-ς H. (μυδ-ά-ω), νηφαλέο-ς Suid. (cf. νηφάλιος Aesch.), νηχαλέο-ς, νουσαλέο-ς Nonn. (νοσο-), νυσιαλέο-ς Hes. (νύσταλος), ὄζ-α-λέο-ς Anth. (ὄζο-), ὄδμα-λέο-ς (ὄδμα-), οἶδα-λέο-ς (οἶδ-ά-ω), ὀκναλέο-ς Nonn., ὀπι-α-λέο-ς H. (ὀπιτο-), ὀτρα-λέο-ς H. (quocum cf. ὀτρ-η-ρό-ς), πεινα-λέο-ς (πεινα-), πενθ-α-λέο-ς (πενθεσ-), πενιχρ-α-λέο-ς (πενιχρο-), πι-α-λέο-ς (πίων), πορδα-λέο-ς Luc. (πορδα-), πτοα- seu πτοια-λέο-ς Opp. (πτοα- s. πτοια-), ρευσι-α-λέο-ς (ρευστός), ριγ-α-λέο-ς (ριγ-η-λό-ς), ῥυσ- seu ῥυσσ-α-λέο-ς (ῥυσο-), ῥωγαλέο-ς H., ῥωμα-λέο-ς (ῥωμα-), σημα-λέο-ς (σηματ-, quod reprobat Lob. prolegg. p. 102), σιγα-λέο-ς (σιγα-), σκωπταλέο-ς Herodi., σμερδαλέο-ς H., στυνγ-α-λέο-ς Anth. (στυγγό-ς), ταρβ-α-λέο-ς (ταρβεσ-), τινθ-α-λέο-ς Nonn. (τινθο-), τρηχαλέο-ς Anth., ὕδα-λέο-ς (ὕδατ-), ὕπν-α-λέο-ς (ὕπνο-), φοιτα-λέο-ς (φοιτ-ά-ω), φρικα-λέο-ς (φρικα-), φυζα-λέο-ς (φυζα-), ψευδ-α-λέο-ς Nonn. (ψευδεσ-), ψωρα-λέο-ς (ψωρα-), χιραλέο-ς Hes., ὦκα-λέο-ς Hes. (ὦκα-).

His de adjectivis copiosissime disputavit Lobeckius prolegg. p. 99 squ., deinde Leo Meyer II p. 584, Pottius II¹ p. 503. 603, Duentzer K. Z. XV p. 64, imprimis vero Curtius, de adj. Graec. et Lat. L litterae ope formatis.

Nomina illa in α-λεο-ς — octoginta circiter exstant — maxime poëtarum in eis que cum Homeri tum Nonni fuisse propria, deinde Hippocratis et eorum qui serius florebant auctorum Lobeckius l. supra laud. nos docet. Et poëtarum quidem usui frequentissimo

tribuendum videtur, quod his in adjectivis tribus syllabis producta antecedit oportet, quam legem eruit Lobeckius. Quodsi α - $\lambda\epsilon\omicron$ - ς suffixum in primis a poetis, qui recentioris sunt Graecitatis, est adhibitum, mirum non est formas nonnullas haud faciles esse explicatu, mirandum vero, quod jam apud Homerum vel maximae exstant his in adjectivis interpretandis difficultates. Pertinet autem α - $\lambda\epsilon\omicron$ - ς terminatio ad $\lambda\omicron$ suffixum — ut recte judicavere Curtius ac Pottius l. l. —, artius vero cum α - $\lambda\iota\omicron$ - ς ceterisque in $-\lambda\iota\omicron$ - ς terminationibus (de quibus supra [§ 25] dixi) cohaeret: hoc interest, quod vocalis suffixo antecedens, quam ad themata supra retuli, in adjectivis in $\lambda\iota\omicron$ - ς exeuntibus valde est ambigua, in nominibus autem in $\lambda\epsilon\omicron$ - ς firmissima. Namque in illa classe α . ϵ . η . ω reperiuntur vocales, in hac nil nisi α ; quo factum est, ut α - $\lambda\epsilon\omicron$ - ς quasi sui juris suffixum intelligeretur et cuivis affigeretur themati idque saepe liberius. Optime quidem $\lambda\epsilon\omicron$ - ς suffixum ad themata in α adjungitur, ut in $\rho\omega\mu\alpha$ - $\lambda\epsilon\omicron$ - ς , dein vero $\omicron$ finalis ante α - $\lambda\epsilon\omicron$ - ς exploditur, tertio denique loco stirpes in consonas terminatae iacturam faciunt interdum syllabae extremae: sic a $\theta\alpha\rho\sigma\epsilon\omicron$ - $\theta\alpha\rho\sigma$ '- α - $\lambda\epsilon\omicron$ - ς , ab $\iota\delta\alpha\tau$ - $\iota\delta$ '- α - $\lambda\epsilon\omicron$ - ς κτέ.

Sed jam de $\lambda\epsilon\omicron$ - ς suffixi origine ac ratione instituenda est disputatio. Ac L. Meyer quidem l. l. $\lambda\epsilon\omicron$ - ς ab antiquo quodam $\lambda\epsilon\iota\omicron$ - ς , quod non jam exstat, suffixo ducit comparatque $\lambda\epsilon\upsilon$ -s Lat., ut in $\text{leg-u-l}\epsilon\upsilon$ -s et $\text{locut-u-l}\epsilon\upsilon$ -s ac leija Got. in undar-leija - (infimus), Curtius non item; confert enim v. d. l. l. adjectiva Latina in u-leu-s et i-li-s , ut caer-u-leu-s , ac-u-leu-s , ster-i-lis (de quibus cf. § 25) eoque $\lambda\epsilon\omicron$ - ς ex la et ja suffixis consociatis repetere videtur, sicut $\lambda\iota\omicron$ - ς , quod idem ex la et ja seu l'ja ortum esse nemo non videt; ceterum de j spirantis et ϵ vocalis condicione conferas Curtium Grdžge p. 554 sequ. Harum opinionum utri assentiar, dubito; sed habet Meyeri sententia, quo commendetur.

Quam vero aliam de α - $\lambda\epsilon\omicron$ - ς terminatione proposuit Pottius l. l. conjecturam, qua $\alpha\lambda\epsilon\omicron$ - ς ab $\alpha\lambda\acute{\epsilon}\varsigma$ (confertus) ducit vocabulo, mittamus.

§ 36.

β. -δεο-ς seu -δοῦς.

ἀδελφ-ι-δεο-ς (ἀδελφο-), -δοῦς, ἀνεψια-δοῦς, θυγατρ-ι-δεο-ς (θυγατερ-), -δοῦς, τηθ-αλλα-δοῦς Com. (τηθελλαδοῦς Herodi. π. μονήρ. λέξεως p. 21), υἱ-δοῦς seu υἱ-δοῦς.

De his videas Lobeckium ad Phryn. p. 299 et prolegg. p. 350, Pottium Et. F. II 2. p. 884, Curtium Grdžge. p. 579, qui recte has formas mihi explicare videtur: ducit enim in δεο-ς eodem modo quo in διο-ς (de quo vid. §§ 3. 23. 24) δ litteram ex parasitica quadam ratione, qua δ ante j procreari soleat, comparatque cum δεο suffixo διο Graecum, ja Sanscritum, io Latinum. Unde apparet δεο-ς in hanc de ειο-ς et εο-ς disputationem non cadere; sed quo alio referam, nescio.

γ. -νεο-ς.

ἐλα-ῖ-νεο-ς H. (ἐλάϊνο-ς), εἰρ-ῖ-νεο-ς Herod. (εἴριον), ἐρ-ῖ-νεο-ς Hipp. (ἔριον), ἐ-ρῖ-νειό-ς Hesiod., ἐρί-νεό-ς H., λα-ῖ-νεο-ς H. (λά-ῖ-νο-ς), ὄφι-ύ-νεο-ς Opp. (ὄφι-), φηγ-ῖ-νεο-ς (φήγ-ι-νο-ς), -οῦς.

Nomina haec pauca in νεο-ς ad νο suffixum spectare, sicut ea in λeo-ς ad λο liquet; dubium, utrum νεο-ς ex νειο-ς sit ortum (cf. ἐρηνειός et ἐρηνεός), an ex na et ja suffixis conjunctis. Atque illud quidem ex linguae Latinae adjectivis in -neū-s, conjicias, ut ex salig-neu-s, angui-neu-s, ilig-neu-s, ebur-neu-s aliisque, de quibus Leo Meyer II p. 464; hoc autem Lituanicis quibusdam formis probatur, ut auks-i-ni-s (pro *auks-i-nia-s) ab auksinas (aureus), jōwar-i-ni-s (pro *jōwar-i-nia-s, fagineus) ab jōwaras (fagus), sidabr-i-ni-s (argenteus) a sidabrinas, permultis aliis, de quibus Boppius III p. 231 squ.

δ. reliqua.

ἀνδρ-ό-μeo-ς H. singulare prorsus invenitur; μeo-ς vero suffixum cum maja-s Sanscrito (cf. ajas-maja-s, aheneus) recte comparant Aufrecht K. Z. II p. 79 et Kuhnus ib. p. 319.

ἀργ-ύ-φeo-ς H. (ἄργ-υ-φο-ς), quod Curtius p. 163 ἀργύ-φeo-ς

describit ac *φε* syllabam a rad. *φα*, *φαίνω* ducit; mihi vero *φρος* ita a *φο-ς* repetendum videtur, ut *νεο-ς* a *νο-ς*, *λεο-ς* a *λο-ς*.

συ-φ-εός H. et *συ-φ-ειός* H. ex *συ-F-ειός ducit Savelsbergius K. Z. VIII p. 407, de quo Curtius p. 549.

3. *ηιο-ς* affigitur.

§ 37.

a) ad themata in *α*.

ἀμαρῆ-ιο-ς Nonn., *ἀρχή-ιο-ς* Herod., *βορῆ-ιο-ς* Her., *γενεθλή-ιο-ς*, *γαιή-ιο-ς* (*Γαίη-ιο-ς* Hom. Od. η, 324), *ποιμνή-ιο-ς* H., *ταφῆ-ιο-ς* H., *ψυχῆ-ιο-ς* Luc.

b) ad themata in consonas.

α. ex productione quae vocatur suppletoria.

ἀρήιο-ς H. Alc. (*Ἄρεσ-*), *βασιλῆιο-ς* H. (*βασιλεF-*), *χαλκήιο-ς*¹⁾ H. (*χαλκεF-*).

Quo proxime accedunt nonnulla, quae a thematibus in *υ* descendunt:

προ-αστήιο-ς (*ἄστυ*, *ἄστεF-*), *δορῆιο-ς* Theoph. (*δύρυ*), *λιγῆιο-ς* Opp. (*λιγύς*).

β. insolentius.

ἄνδρ-ήιο-ς Her. (*ἄνδρέιο-ς* Aeol. Theo., de quo Ahrensius p. 105), *γυναικ-ήιο-ς* Her., *μεροπ-ήιο-ς* Opp., *παιδ-ήιο-ς*, *τρι-ποδ-ήιο-ς*, *ὑμεν-ήιο-ς*.

c) ad stirpes in *ο*.

ἀνθρωπ-ήιο-ς Her., *ἔταιρ-ήιο-ς* Her., *θαλαμ-ήιο-ς*, *θε-ήιο-ς* Bion, *ἰρ-ήιο-ς*, *κεραμ-ήιο-ς*, *κουρ-ήιο-ς*, *κροκ-ήιο-ς*, *λοισθ-ήιο-ς* H., *οικ-ήιο-ς* Her., *ξεν-ήιο-ς* H., *ξυν-ήιο-ς* H. (a *ξυνός* Ion.), *παρθεν-ήιο-ς* Pind., *ποταμ-ήιο-ς*, *πτολεμ-ήιο-ς* H., *συμβλ-ήιο-ς*.

Quo addenda sunt nomina, quae vocamus propria:

Εὐρωπαϊ-ήιο-ς (*Εὐρώπη*), *Φοινικ-ήιο-ς*, *Καδμ-ήιο-ς* (*Καδμο-*), *Φοιβ-ήιο-ς* (*Φοιβο-*), alia permulta.

Est igitur *ηιο-ς* terminatio Ionum maxime propria in eisque

¹⁾ Vid. Ebelium K. Z. IV p. 158.

Homeri et Herodoti (cf. Bredowium de dialecto Herodotea p. 177 sequ.), sed Aeolum quoque Alcaei et Theocriti (Ahrensius Aeol. p. 230) et Cretensium (Ahr. Dor. p. 192).

§ 38.

Disputavere de $-\eta\iota\omicron\varsigma$ Lobeckius prolegg. p. 471 squ., Ebelius K. Z. IV p. 159, ib. VI p. 210, Pottius Et. F. II 1. p. 503, Leo Meyer II p. 458, Kuehner Ausführl. Gramm. 2. I p. 195, Curtius Studien II p. 187 squ., Brugmannus ib. IV p. 169. 180.

Ac prima quidem classis, quam supra (§ 37) enumeravi, facillime absolvitur: α thematum ultima vocalis in η , litteram Jad dialecto acceptissimam, ante $\iota\omicron$ suffixum mutatur, quod L. Meyero (II p. 459) quoque visum est.

Alteram autem classem ex productionis suppletoriae legibus esse formatam unicuique liquet, qua de re Ebelius l. l. et Brugmannus p. 169. Veniamus ad majora.

Derivantur enim a thematibus in $\omicron$ et in consonas terminatis adjectiva $-\eta\iota\omicron\varsigma$ suffixi ope, quibuscum nomina in $\epsilon\iota\omicron\varsigma$ ab eisdem stirpibus ducta optime conveniunt: sic $\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\text{-}\epsilon\iota\omicron\varsigma$ et $\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\text{-}\eta\iota\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\text{'-}\epsilon\iota\omicron\varsigma$ et $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\text{'-}\eta\iota\omicron\varsigma$ mirum quantum inter se consentiunt; sed quemadmodum ex $\epsilon\iota\omicron\varsigma$: $\eta\iota\omicron\varsigma$ ducamus, valde dubium.

Quodsi in lingua quidem, quam Indogermanicam vocamus, j spirans in nominibus formandis derivandisque fuit usitatissima — id quod ex linguis cognatis, imprimis ex Sanscrita elucet —, a Graecis autem eadem littera, cujus vestigia diu latuerint, plane deleta et exstincta est, nihil mirum videtur, quod in suffixis Graecis percensendis quaestionibus saepe occurrimus difficillimis. Quas saepe ita Curtius expedivit, ut in $j\omicron$ spirantis naturam ac rationem acutissime inquireret, eoque et suffixa, quibus δ inest littera, praeclarissime illustravit et ad $\eta\iota\omicron\varsigma$ suffixi naturam explicandam plurimum profecit. Censet enim vir doctissimus l. l. i vocali vim aliquam inesse vicinas producendi vocales idque exemplis et ex lingua Sanscrita et ex linguis Italicis petitis probare studet. Rectissime Equidem productionem istam suppletoriam esse opinor eamque ita acceperim.

Initium ab antiquissima ejus de quo agitur suffixi forma videtur capiendum eoque ad * aija Indogerm., cui êja Sanscritum optime respondet, revertendum. Hoc igitur * aija suffixum in * εἶο Graecum et aijo Italicum videtur transiisse, quod Osci in Pomp-aiia-ns, mefit-aiia-is, Mar-aiie-is¹⁾ servavere; tum vero in Graeco quidem sermone jod spirans ita evanuit, ut aut diphthongum antecedentem produceret — unde ηἰο-ς — aut nulla prorsus relinqueret vestigia — unde εἰο-ς; apud Italos autem eadem j spirans est ejecta, quo An-aiu-s Lat., pern-aiia-f et pustr-aiia-f Umbr. nec non Pomp-êiu-s seu Pomp-êju-s, Ann-êju-s (in quibus êius ex âius est debilitatum) videntur referenda. Postremo denique i quoque vocalis est extincta itaque ηο-ς ex ηἰο-ς (Λύκῆος Lac., πέληα similiaque apud Ahrensium Dor. p. 163), εο-ς ex εἰο-ς, êu-s nec non èu-s ex êius s. êjus sunt orta.

---

¹⁾ De quibus aliter judicat Corssen *Ausspr.* I 2. p. 303 squ.

K

GODOFREDUS FRIDERICUS ALY
DE VITA SUA.

Natus sum Magdeburgi pridie Id. Februar. a. h. s. LII patre Edvardo Augusta matre de gente Huhn, quibus adhuc viventibus gaudeo quam maxime. Fidei sum evangelicae addictus. Litterarum rudimentis imbutus gymnasium adii regium cathedrale, quod Magdeburgi tunc v. ill. Wiggerto, deinde v. ill. Horkelio rectoribus florebat, nunc v. ill. Wicherto floret. A. LXIX maturitatis testimonium adeptus Bonnam petii ibique per duo semestria vv. ill. Jahnio, Usenero, Bergkio, Bernaysio, Hillero philologis, Schaefero et de Sybelio historicis, Meyero philosopho operam dedi. Tum Lipsiam me contuli, ubi per tria semestria vv. ill. Ritschelium, G. Curtium, Langium, Zarnekium, Brockhausium, Ecksteinium nec non Ahrensiu[m] audiui; per duo autem semestria seminario regio philologico sodalis ordinarius eram adscriptus; inprimis vero studiis grammaticis operam navavi eoque societatis, quae v. ill. G. Curtio regente laetissime floret, socius fui. Postremo Berolinum migravi ac per duo semestria scholis usus sum vv. ill. Kirchhoffii, Huebneri, E. Curtii, Hauptii.

Quibus omnibus viris illustrissimis humanissimis gratiam habeo quam maximam semperque habebo.
